

Referat af 10. Europaudvalgsmøde fredag den 24. november 2006, kl. 10.00

Til stede: Elisabeth Arnold (RV) formand, Charlotte Antonsen (V) næstformand, Erling Bonnesen (V), Birgitte Josefsen (V), Svend Auken (S), Mette Gjerskov (S), Jens Christian Lund (S), Morten Messerschmidt (DF), Helle Sjelle (KF), Lone Dybkjær (RV), Elisabeth Geday (RV), Martin Lindegaard (RV), Anne Grete Holmsgaard (SF).

Desuden deltog socialminister Eva Kjer Hansen, miljøminister Connie Hedegaard, finansminister Thor Pedersen, beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen og indenrigs- og sundhedsminister Lars Løkke Rasmussen.

FO Punkt 1. Rådsmøde nr. 2767 (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerbeskyttelse) den 30. november - 1. december 2006 - del 1 (socialpolitik)

Socialministeren: Jeg forelægger punkterne 11, 12, 13, 15, 16 og 18, hvoraf punkterne 13 og 18 forelægges med henblik på forhandlingsoplæg.

11. Årlig opfølgning på Beijing Platform for Action

- Vedtagelse af rådskonklusioner

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 50)

Socialministeren: I år har det finske formandskab valgt at sætte fokus på institutionelle mekanismer til at fremme ligestillingsarbejdet.

Det finske formandskab har på baggrund af en spørgeskemaundersøgelse blandt samtlige EU-medlemslande udarbejdet en rapport om situationen i EU og foreslået vedtagelsen af tre indikatorer. Disse indikatorer sætter fokus på regeringernes indsatser, ressourcer samt mainstreamingindsatsen.

Danmark ligger i front både i relation til regeringens indsats samt i mainstreamingarbejdet, mens vi ligger i midten i forhold til ressourceforbruget.

Organiseringen af ligestillingsarbejdet er et vigtigt element i Beijing-handlingsplanen, fordi det statslige ligestillingsarbejdes indflydelse i samfundet blandt andet afhænger af, om regeringerne prioriterer det. Derfor hilser regeringen de finske indikatorer velkommen, ligesom vi generelt støtter de årlige opfølgninger på Beijing-handlingsplanen.

Jeg agter derfor at støtte vedtagelsen af rådskonklusionen på rådsmødet.

12. Konklusioner om mænd og ligestilling

- *Vedtagelse af rådskonklusioner*

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 52)

Socialministeren: I oktober havde det finske formandskab arrangeret en konference om mænd og ligestilling. På konferencen drøftede deltagerne, hvordan man i fremtiden i højere grad kan involvere mænd i ligestillingsarbejdet, samt hvilke ligestillingsproblemer mænd står over for.

Drøftelserne på konferencen danner baggrund for rådskonklusionen, hvori landene blandt andet opfordres til at nedbryde kønsstereotyper, inddrage mænd i ligestillingsarbejdet, arbejde for flere mænd i omsorgsarbejdet hjemme, inddrage et kønsperspektiv i ligestillingsarbejdet samt sikre debat og erfaringsudveksling mellem landene. Kommissionen opfordres til at evaluere, hvilke problemer der er for mænd, og hvad der kan gøres ved problemerne.

Danmark har sammen med de andre nordiske lande promoveret inddragelsen af mænd i ligestillingsarbejdet i en europæisk sammenhæng.

Rådskonklusionen ligger i god forlængelse af danske holdninger, og jeg agter derfor at støtte vedtagelsen af rådskonklusionen på rådsmødet.

Lone Dybkjær syntes, det var meget vigtigt, at man fokuserede på mændene, men citerede det, der stod i notatet om, at det kommende ligestillingsinstitut skal inddrage et egentligt kønsperspektiv i sit arbejde og ikke kun et kvindesperspektiv, og pointerede, at vi har sagt, at instituttet ikke i første omgang skal være et politisk institut, men et faktisk institut. Er der sket nogen ændring i det?

Socialministeren svarede, at der ikke var sket nogen ændringer i det, instituttet skulle arbejde med, men hun mente, det var relevant også at få talene for mændene frem.

FO 13. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om et program for perioden 2007-2013 "Bekæmpelse af vold (Daphne)"

- *Politisk enighed*

KOM (2006) 0230, KOM (2005) 0122

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 54)

KOM (2005) 0122 – bilag 2 (grundnotat af 15/9-05)

Socialministeren: Denne sag forelægger jeg med henblik på forhandlingsoplæg.

Formålet med programmet er at forebygge og bekæmpe alle former for vold mod børn, unge og kvinder. Forslaget viderefører de to tidligere Daphneprogrammer og er altså Daphne III.

Det blev oprindeligt behandlet i sammenhæng med et forslag om forebyggelse af narkotikamisbrug. Det blev dog på opfordring af Europa-Parlamentet besluttet at opdele behandlingen af disse to programmer for at undgå, at Daphne mister sin synlighed. Danmark har støttet opdelingen.

Regeringen arbejder løbende for at få menneskehandel højere op på dagsordenen i de internationale fora, hvor vi har mulighed for det.

Vi har derfor også i forbindelse med Daphne arbejdet på at få menneskehandel fremhævet. Det er lykkedes, sådan at menneskehandel er kommet ind i indledningen til artikel 3, der udstikker de specifikke mål for programmet. Det er dermed helt klart, at programmet inkluderer bekæmpelse og forebyggelse af menneskehandel og seksuel udnyttelse.

Danmark har i øvrigt som alle andre lande haft en positiv holdning til programmet og hilst det velkomment, at der på europæisk niveau fortsat lægges vægt på bekæmpelse af vold mod kvinder og børn.

Derudover har Danmark arbejdet for at gøre programmet så fleksibelt som muligt, sådan at der bliver mulighed for at give støtte til en bred vifte af forskellige formål inden for de generelle mål.

Vi har desuden tilsluttet os en afvisning af, at visse organisationer forhåndsudvælges til driftsstøtte efter programmet. Dette er principielt forkert, fordi det kan udelukke andre relevante organisationer. Alle organisationer bør søge på lige fod.

Europa-Parlamentet har i øvrigt stillet en række ændringsforslag. En del af ændringsforslagene, f.eks. fremhævelse af menneskehandel og henvisning til de tidligere Daphne-programmer, er der opnået enighed om. Det forventes dog afvist at give støtte på forhånd til organisationen "ENOC" (The European Network of Ombudspersons for Children) med den begrundelse, at principielt bør man ikke tilgodese nogen på forhånd. Og det blev afvist at hæve det samlede budget fra 116,85 mio. euro til 125 mio. euro for programets løbetid, fordi det forventes, at Kommissionens budget svarer til behovet.

Endelig kan jeg oplyse, at der i Coreper i dag skal forhandles om ordlyden af et såkaldt "statement" med henblik på at opfordre Kommissionen til at overveje at afholde et europæisk år for at bekæmpe vold mod kvinder og børn. Hermed imødekommes et ønske fra Europa-Parlamentet.

Menneskehandel er i sigens natur grænseoverskridende. Det er derfor helt afgørende for succes, at vi samarbejder landene imellem for at bekæmpe og ikke mindst forebygge. Det gælder, hvad enten det drejer sig om modtager-, transit- eller afsenderlande.

På rådsmødet agter jeg derfor at slå til lyd for, at det ikke er tilstræk-

keligt, at menneskehandel behandles blandt justits- og indenrigsministrene. Det er selvfølgelig centralt, at den politimæssige koordination udbygges og intensiveres, men vi har som socialministre et væsentligt ansvar for at sikre, at der også tages fat om ondets rødder – nemlig de sociale årsager, der ligger til grund for menneskehandel. Vi har fra dansk side udarbejdet et lille ”non-paper” med nogle idéer til det videre arbejde, som er blevet præsenteret i EU.

Et initiativ i EU-regi er nemlig en oplagt opfølgning på den rundbordssamtale om de sociale aspekter af menneskehandel, jeg har afholdt i København den 31. oktober 2006 i samarbejde med Nordisk Ministerråd. Deltagere var socialministre fra de nordiske lande og landene omkring Østersøen. Rundbordssamtalen forløb meget positivt. Ikke mindst de baltiske ministre og også Tyskland og Polen hilste initiativet velkomment.

Morten Messerschmidt var ikke i tvivl om, at der er en stigende kriminalisering inden for området, og at menneskehandel i den grad er et internationalt problem, som der er grund til at samarbejde om. Han spurgte, hvor stor en rolle det spiller i Daphneprogrammet, og hvor indgribende programmet er i forhold til rene nationale handlingsplaner, idet han pointerede, at det kun er de internationale aspekter, EU skal beskæftige sig med.

Mette Gjerskov regnede ikke med, at man kunne få udleveret det non-paper, socialministeren havde nævnt, men pegede på, at det kan være vanskeligt for en voldsramt kvinde at vælge, om hun skal blive i forholdet eller skal anmelde det og risikere at blive smidt ud af landet. Hun ville gerne vide, hvordan man i de andre EU-lande ser på de danske regler herom. Er vi en troværdig partner for de andre lande, når vi har de regler i bagagen?

Svend Auken kunne støtte regeringens forhandlingsoplæg og understregede det, Mette Gjerskov sagde. Så vidt han havde forstået, mener Europa-Parlamentet, at de kvinder, der bliver handlet på denne børs, skal sikres ret til mindst 3 måneders ophold i landet, før de bliver udvist, mens man i Danmark højst giver dem 30 dage. Hvis det er et almindeligt europæisk synspunkt, at 3 måneder er det rigtige af hensyn til sagernes opklaring, vil regeringen så lempe reglerne? I den forbindelse fremhævede Svend Auken, at det kan være meget svært at få de pågældende kvinder til at vidne.

Lone Dybkjær syntes, det var godt, at menneskehandel er blevet prioriteret i Daphneprogrammet som hovedindsatsområde nr. 1, idet menneskehandel sammen med narkotika og illegale våben udgør de største illegale markeder.

I relation til vores afvisning af, at visse organisationer forhåndsudvælges til at få driftsstøtte efter programmet, sagde Lone Dybkjær, at det er vigtigt, at vi får nogle procedurer, så de små NGO'er ikke skal bruge al deres tid på at søge bevillinger.

Hun forstod godt, hvis man ikke kunne få et non-paper udleveret, men

ville gerne vide lidt om, hvad det indeholdt.

Helle Sjelle syntes, det var godt, at man prioriterede bekæmpelse af menneskehandelen frem for at landene eksporterede problemerne til hinanden, men rejste spørgsmålet, om det, der var lagt op til, var nok. Hvordan vurderer socialministeren, at udsigterne er til, at man kan løse problemet?

Charlotte Antonsen betegnede det foreliggende program som et enormt godt initiativ fra EU's side og spurgte, hvordan opbakningen var til det rundt om bordet i Ministerrådet, idet hun pegede på, at der er stor forskel på, hvad de forskellige lande gør for at bekæmpe kvindehandel. Hun mente, man skulle opfordre de andre lande til at gøre alt, hvad de kunne, for at få gang i bekæmpelsen af de modbydeligheder, der foregik.

Socialministeren ville gerne sende det non-paper, hun havde udarbejdet, til Europaudvalget.

Socialministeren sagde, at det nye var, at man vil sætte fokus på den sociale og forebyggende indsats over for menneskehandel, mens man tidligere især har set på det juridiske og straffelovsbestemmelserne. Nu kan der også søges om midler til at lave aktiviteter, hvor det sociale er i fokus.

Socialministeren mente, det faldt uden for dagsordenen i Europaudvalget at diskutere, hvor lang den periode skal være, hvor kvinderne må opholde sig i landet, og hun kunne ikke på stående fod sige, hvordan det var i andre lande, men det ville man selvfølgelig gerne besvare skriftligt, hvis der var interesse for det. Hun var klar over, at beskyttelsesperioden i Danmark var 30 dage, men tilføjede, at hvis der gør sig særlige forhold gældende, f.eks. at de pågældende kvinder skal vidne i en retssag, kan den blive længere.

I svaret til Lone Dybkjær sagde socialministeren, at hun syntes, det var vigtigt, at man ikke på forhånd udpegede nogle organisationer, men hun var i øvrigt helt med på, at man skulle passe på, at NGO'erne ikke skulle bruge alle deres ressourcer på at udarbejde ansøgninger. Det var et spørgsmål, man måtte tage sig af i programkomiteen.

Hun svarede Helle Sjelle, at hun ikke mente, indsatsen mod menneskehandel var god nok. Hun pegede på, at Danmark var et af de første lande til overhovedet at lave en handlingsplan, og vi er nu gået i gang med handlingsplan nr. 2, som skal diskuteres i den nærmeste fremtid. Socialministeren håbede, vi kunne skubbe på ved at komme med et fælles EU-udspil, for kunne man forebygge, at nogle kvinder bliver handlet, er det langt at foretrække frem for at rette op på situationen, når handelen er foregået.

Morten Messerschmidt ville gerne have bekræftet, at NGO'erne ikke kunne søge til nationale projekter, men at de skulle være tværnationale.

Han mente ikke, det ville hjælpe kvinderne, at man fokuserede på de sociale problemer, og mente, man skulle gribe ind over for bagmændene, som var fuldstændig ligeglade med ofrene.

Mette Gjerskov sagde, at det, hun var interesseret i, ikke var at få at vide, hvordan reglerne var i Danmark, og hvordan de var i de andre lande, men at hun gerne ville vide, om det påvirkede Danmarks forhandlingsposition, når vi kommer med et initiativ på området, at der havde været den kritik af de danske udvisningsregler, der for nylig havde været i den internationale presse.

Socialministeren svarede Morten Messerschmidt, at når man søger om penge fra Daphne, skal projektet være tværnationalt.

Hun pointerede, at det gælder om at gøre noget, før kvinderne bliver ofre. Derfor ønskede hun, at man satte ind med sociale foranstaltninger, f.eks. ved at give de pågældende kvinder en ansættelse. Hvis kvinderne ikke kan se nogen som helst fremtid for sig dér, hvor de hører hjemme, og hvis det er håbløst at få en uddannelse og komme i beskæftigelse, så er de måske lettere at lokke.

Socialministeren svarede Mette Gjerskov, at de andre lande ser positivt på vort initiativ på området – det vidste hun fra forskellige samtaler, hun havde haft med dem. De andre lande havde noteret sig, at vi faktisk var de første, der fik en handlingsplan på området. Noget andet var, at der er en politisk diskussion herhjemme om beskyttelsesperioden.

15. Forslag til gennemførelsesforordning vedr. forordning 883/04 om koordination af social sikring

- Delvis generel indstilling

KOM (2006) 0016

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 70)

KOM (2006) 0016 – bilag 2 (grundnotat af 15/3-06)

Udvalgsmødereferater:

(05) side 1381 (senest behandlet i EEU 24/5-06)

Socialministeren: Forud for rådsmødet den 1. juni forelagde jeg de første generelle afsnit, og nu er turen så kommet til pensionsafsnittet.

Tilslutningen til pensionsafsnittet sker under den forudsætning, at tilslutningen er foreløbig, og forudsætter endelig tilslutning, når det samlede forslag har været behandlet. Vi har fra dansk side ingen problemer med forslaget.

16. Forordningsforslag til ændring af forordning 883/04 om koordination af social sikring, Annex XI

- Delvis generel indstilling

KOM (2006) 0007

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 75)

Udvalgsmødereferater:

(05) side 1383 (senest behandlet i EEU 24/5-06)

Socialministeren: I bilag XI skal det enkelte medlemsland beskrive de særlige bestemmelser i national lovgivning, som der skal tages hensyn til, når forordning 883/04 skal finde anvendelse. Forslaget vil først blive lagt op til endelig vedtagelse, når alle forslag til optegnelser i bilaget er behandlet.

De danske optegnelser i denne omgang vedrører bl.a. betingelserne for optjening af ret til dansk pension for ikke-erhvervsaktive. Der er tale om en optegnelse, som vi fra dansk side anser for god og nødvendig.

FO 18. (Evt.) Placeringen af Det Europæiske Institut for Ligestilling mellem kvinder og mænd

- Orientering og mulig udveksling af synspunkter

Rådsmøde 2767 – bilag 2 (tillæg til samlenotat)

KOM (2005) 0081 – bilag 1 (grundnotat af 18/4-05)

Udvalgsmødereferater:

(05) side 1383 (senest behandlet i EEU 24/5-06)

(05) side 540 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 27/5-05)

Socialministeren: Under punkt 18 vil jeg på vegne af udenrigsministeren forelægge forhandlingsoplæg om placeringen af ligestillingsinstituttet.

Forhandlingsoplæg om selve forordningen om oprettelse af instituttet blev forelagt Europaudvalget i maj 2005.

Formandskabet har sat spørgsmålet om placeringen af ligestillingsinstituttet på frokostdrøftelsen, hvor formandskabet vil undersøge, om der kan tegne sig en konsensus om, hvor ligestillingsinstituttet skal placeres.

Der er tale om en ny procedure, hvor formandskabet rejser spørgsmålet om placering af instituttet på det relevante ressortrådsmøde. Beslutninger om placering af agenturer plejer som regel at blive truffet på Det Europæiske Råd som del af en pakke.

Hvis der under frokosten tegner sig en klar konsensus blandt medlemslandene om, hvor instituttet skal placeres, kan det ske, at formandskabet i marginen af rådsmødet vil tage initiativ til, at der træffes en egentlig beslutning. Beslutning om placering af agenturer træffes ved overenskomst mellem medlemslandenes regeringer, hvorfor beslutningen kan træffes ved denne fremgangsmåde.

Ligestillingsinstituttet skal være funktionsdygtigt fra 1. januar 2007. Det vil derfor være positivt, hvis formandskabet på denne måde formår at få afklaret placeringsspørgsmålet. Tiden vil vise, om denne nye fremgangsmåde vil bære frugt.

Der er tre kandidater til ligestillingsinstituttet: Slovenien, Slovakiet og Litauen. Alle tre kandidater er egnede. På Det Europæiske Råd i december

2003 besluttede stats- og regeringscheferne, at de nye medlemslande fremover skal prioriteres ved placering af nye agenturer. Det er glædeligt, at de nye medlemslande nu har udsigt til at få et institut. Polen er det eneste nye medlemsland, der har fået et.

FO Fra dansk side prioriterer vi de nye medlemslande, og vi har jo særlig tætte relationer til de baltiske lande. Jeg agter dog at forholde mig fleksibelt under forhandlingerne, således at jeg er i stand til at støtte den løsning, der tegner sig konsensus om.

Morten Messerschmidt betegnede det som besynderligt, at man laver et særligt institut for ligestilling, uagtet man har et agentur for grundlæggende rettigheder, som sagtens kunne beskæftige sig med emnet.

Han ville gerne vide, hvordan et land egentlig bliver "egnet" til at få placeret et institut for ligestilling, idet han pegede på, at det vel ikke kun var litauere der skal have beskæftigelse i instituttet, hvis det bliver placeret i Litauen.

Anne Grete Holmsgaard spurgte, hvilket af de tre nævnte lande der var bedst kvalificeret til at få instituttet placeret, idet hun pegede på, at det allerede skal være funktionsdygtigt om halvanden måned.

Svend Auken syntes, det virkede lidt panikagtigt, at man pludselig skulle have instituttet placeret. Han støttede, at regeringen udviste fleksibilitet på området, men mente nu nok, det ville virke lidt særpræget, hvis man i den nuværende situation gav instituttet til Slovakiet, så hans prioritet ville nok være Litauen og som nr. 2 Slovenien. Han spurgte, om socialministeren kunne sige noget om udsigterne til at få afklaret spørgsmålet om placeringen, idet han henviste til, at man før havde været ude for, at sådanne sager kunne trække ud i lang tid.

Lone Dybkjær fandt det i orden, at instituttet bliver placeret i et af de nye lande, men spurgte, hvilke saglige argumenter der var for hvert af de tre nævnte lande. Hun pegede på, at Slovenien faktisk er ret godt kørende på ligestillingsområdet og har en tradition for forskning på området.

Helle Sjelle fandt det vigtigt, at det valgte land kunne løfte opgaven både organisatorisk og med hensyn til at have det rigtige miljø, men syntes, det var udmærket, at socialministeren ville være fleksibel.

Charlotte Antonsen pegede på, at kvinderne i de kommunistiske lande arbejdede på lige fod med mændene. Hun kunne sagtens følge socialministerens indstilling, idet vi altid har bakket op om de baltiske lande. Hun mente, alle de tre nævnte lande kunne stille med tilstrækkeligt kvalificerede mennesker.

Socialministeren nævnte i svaret til Morten Messerschmidt, at arbejdet i ligestillingsinstituttet meget er af teknisk karakter og bl.a. drejer sig om indsamling af viden og udveksling af erfaringer for på den måde at sætte lige-

stillingen på dagsordenen i EU.

Hun svarede Lone Dybkjær, at vi vurderede, at de tre lande alle var kvalificerede. Hun var ikke bekendt med, at man havde et særligt ligestillingsmiljø i det ene land frem for de andre, men vidste, at man i Litauen var meget fokuseret på at få instituttet og f.eks. havde fundet lokaler til det og var parat til at betale huslejen. Hun mente ikke, man kunne foretrække det ene land for det andet ud fra saglige argumenter, og var derfor indstillet på at være meget fleksibel.

Morten Messerschmidt ville gerne have socialministeren til at give et bud på, hvad der er et godt ligestillingsmiljø. Er det en høj erhvervsfrekvens for kvinder eller er det forhold, at en høj procentdel af Ph.D.-afhandlingerne handler om ligestillingsproblematikken? Han var klar over, at ligestillingsinstituttet er noget, der er vedtaget for lang tid siden, og erkendte, at Dansk Folkeparti havde stemt imod, men han ville stadig godt vide, hvad det er, dette institut kan gøre, som agenturet for grundlæggende rettigheder ikke kan. Han mente, det var bedre at have det samlet et sted. Morten Messerschmidt tilføjede, at det måske var et udtryk for, at man var klar over, at instituttet ikke var så vigtigt, når man ikke havde kunnet snøвле sig sammen til at finde ud af, hvor det skulle ligge.

Anne Grete Holmsgaard spurgte, hvilket land der var overvejende stemning for, og ville gerne vide, hvad socialministerens egen prioritering var. Er det Slovenien, der er nummer 2?

Socialministeren svarede Morten Messerschmidt, at for hende var et godt ligestillingsmiljø, at mænd og kvinder skal deltage på lige fod, så vi får flere mandlige pædagoger og flere kvindelige ledere og flere kvindelige bestyrelsesmedlemmer, og så er det ligeløn. Det er lige muligheder, så der ikke er nogen, der ikke får chancen.

Man kunne sikkert godt behandle ligestilling i det nævnte agentur, men man har besluttet at oprette et ligestillingsinstitut for at fokusere på ligestilling. Der er simpelt hen et politisk ønske om at få mere viden på området og at få mere erfaringsudveksling.

Socialministeren svarede Anne Grete Holmsgaard, at vi ikke ved, hvad de andre landes synspunkter er, men det vil man få at vide under frokosten.

Formanden konkluderede, at der ikke er konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg vedrørende dagsordenens punkt 13 om Daphne, idet igen havde udtalt sig imod det.

Vedrørende dagsordenens punkt 18 om placeringen af Det Europæiske Institut for Ligestilling var der ikke konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet dog Dansk Folkeparti sagde nej til det.

Udvalget holdt pause kl. 10.45 – 11.00

Punkt 2. Samråd med miljøministeren om samrådsspørgsmål G vedrørende komitésag om fastlæggelse af emissionsniveauer under Kyoto-protokollen

Alm. del (06) – samrådsspørgsmål G (vedlagt)

Alm. del (06) – bilag 40 (grundnotat af 1/11-06)

Samrådsspørgsmålet havde følgende ordlyd:

”Ministeren bedes kommentere komitésagen vedrørende fastlæggelse af emissionsniveauer under Kyoto-protokollen (jf. EU alm.del – bilag 40), herunder redegøre for baggrunden for den danske holdning til indholdet i forslaget, baggrunden for den danske position, samt om ministeren finder den pågældende sag egnet til skriftlig forelæggelse.”

Morten Messerschmidt begrundede samrådsspørgsmålet. Han mente, der var mange i udvalget, som var lidt overrasket over, at regeringen blot havde oversendt komitésagen, som handlede om fastlæggelse af fordelingen af emissionsniveauer under Kyoto-protokollen, skriftligt, idet det i nogle af hørings svarene anføres, at udgifterne vil være op til 2,5 mia. kr. som ekstararegning til det danske samfund. Han bad derfor miljøministeren beskrive hele forløbet både før og efter det møde, der havde været holdt i EU's klimakomité, og ville gerne høre, hvad hun mente om fremtidsudsigterne.

Miljøministeren: Jeg har den 31. oktober 2006 fremsendt et notat og et grundnotat om Kommissionens forslag til beslutning om fastlæggelse af de respektive emissionsniveauer tildelt Fællesskabet og medlemsstaterne under Kyoto-protokollen.

Som det fremgår, er der tale om en kommissionsbeslutning, hvor Kommissionen – i overensstemmelse med Rådets beslutning fra 2002 om godkendelse på Det europæiske Fællesskabs vegne af Kyoto-protokollen – endeligt fastlægger de højest tilladte emissionsmængder for EU og medlemslandene for den første forpligtelsesperiode fra 2008 til 2012.

Ifølge Rådets beslutning fra 2002 skal Kommissionen senest den 31. december 2006 – efter gennemført komitéprocedure – fastlægge de højest tilladte emissionsmængder for EU og hver enkelt medlemsstat udtrykt i tons CO₂-ækvivalenter. Fastlæggelsen skal baseres på de endelige tal for emissioner i basisåret 1990 og på grundlag af den byrdefordeling, som Rådet nåede til enighed om i rådskonklusionerne fra 16. juni 1998.

Det er denne fastlæggelse af de højest tilladte emissionsmængder, der er indeholdt i Kommissionens forslag. Kommissionen konstaterer i den for-

bindelse, at der ved opgørelsen af de endelige tal for emissionerne i basisåret 1990 er et beregningsmæssigt overskud på godt 11 mio. tons CO₂-ækvivalenter mellem den tilladte udledning for Fællesskabet og summen af de tilladte udledninger for medlemsstaterne. Det har varieret lidt, hvad man troede det ville blive, men nu er det altså blevet til 11 mio. tons.

Kommissionen foreslår, at overskuddet udstedes af Fællesskabet som tilladte emissionsenheder, og at 5 mio. tons udstedes til Danmark. De resterende godt 6 mio. tons henstår ifølge forslaget i Fællesskabets kvoteregister. Kommissionen begrundes sit forslag om 5 mio. tons til Danmark med, at Danmark løbende har udtrykt antagelser om de danske emissioner i basisåret 1990, samt at Danmark har en af de højeste reduktionsforpligtelser.

På mødet den 3. november i Kommissionens klimakomité lykkedes det ikke at skabe den fornødne tilslutning til Kommissionens forslag om at overføre 5 mio. tons til Danmark. Ingen medlemslande udtalte sig imod, at der skal findes en løsning med hensyn til det danske basisår, men en række lande ønskede at udskyde en stillingtagen, til protokolsekretariatet har foretaget en evaluering af det tekniske overskud. Sagt med jævne ord: De vil godt se, hvor stort overskuddet præcist bliver. De ønsker altså at udskyde beslutningen. En sådan evaluering forventes først at foreligge i første halvdel af 2008. Visse lande ønskede en politisk stillingtagen til det forventede overskud, men det her kræver altså total enighed.

Kommissionen valgte på den baggrund at trække bestemmelsen om 5 mio. tons til Danmark ud af forslaget og kunne herefter konstatere, at et kvalificeret flertal kunne støtte Kommissionens forslag. Danmark tilkendegav, at vi var imod et forslag, som ikke tog hensyn til Danmarks basisår.

For så vidt angår det stillede spørgsmål om baggrunden for den danske holdning til indholdet i forslaget kan jeg henvise til det forhandlingsoplæg, som den daværende miljøminister forelagde for Folketingets Europaudvalg den 1. marts 2002 forud for Rådets beslutning om godkendelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af Kyoto-protokollen.

Ifølge forhandlingsoplægget fra dengang kan regeringen stemme for beslutningen, hvorved Danmark juridisk forpligter sig til at levere en reduktion på 21 pct. af det faktiske udslip i 1990 – dvs. et ukorrigeret basisår. Danmark vil dog arbejde for at få en politisk tilkendegivelse fra Rådet og Kommissionen om, at der i forbindelse med fastlæggelsen – senest i 2006 – af de mængder tons CO₂, som medlemslandene må udlede i perioden 2008-12, tages hensyn til Danmarks position vedrørende basisåret.

Den daværende miljøminister gjorde det eksplicit klart, at han på ingen måde kunne love en sådan tilkendegivelse. Han kunne ikke love, at han ville blive imødekømt. Og han kunne ikke garantere, at en sådan tilkendegivelse i 2006 ville betyde, at Danmark i praksis ville blive tilgodeset.

Som bekendt lykkedes det i 2002 at få en tilkendegivelse i form af en råds- og kommissionserklæring om, at man i forbindelse med fastlæggelsen af de højest tilladte emissionsmængder i 2006 ville tage hensyn til det danske basisår.

Det er denne erklæring, som vi løbende har forsøgt at fastholde Kommissionen og medlemslandene på. I foråret tog vi på ny sagen op på et møde med Kommissionen, hvor vi gjorde det klart, at vi forventede, at Kommissionen levede op til løftet om at tage hensyn til det danske basisår, når Kommissionen fremlagde sit forslag til fastlæggelse af de højest tilladte emissionsmængder. Vi fremlagde dokumentation for, at forskellen mellem et ukorrigeret og et korrigeret basisår var 5 mio. tons pr. år i de 5 år fra 2008 til 2012 – altså 25 mio. tons i alt.

Vi har siden da og frem til den 3. november presset på alle relevante niveauer i Kommissionen og i medlemslandene for at fastholde dem på deres løfte om at tage hensyn til det danske basisår. Jeg har selv f.eks. haft adskillige drøftelser med miljøkommissær Dimas og med en række kolleger, bl.a. min spanske, tyske og engelske kollega. Der har været kontakter på kryds og tværs.

Vi har fra starten vidst, at der ikke kunne være tale om at genåbne forhandlingerne om byrdefordelingen, som blev afsluttet i 1998. Det ville være fuldstændig håbløst. Det har ingen gang på jorden. Derfor skal der altså findes en eller anden form for løsning. Opgaven bestod i at finde en model for en konkret løsning inden for rammerne af den juridisk forpligtende byrdefordeling. Da det blev klart, at der ville blive et beregningsmæssigt overskud, gjorde vi krav på dette overskud som en teknisk mulig måde at tage hensyn til det danske basisår på.

Som bekendt lykkedes det at få Kommissionen til at fremsætte forslag om en sådan model – om end Kommissionen kun ville tildele Danmark godt halvdelen af det beregningsmæssige overskud. På baggrund af Kommissionens forslag stod det klart for os, at det ville være umuligt at få medlemsstaterne til at støtte, at Danmark skulle tildeles mere end de 5 mio. tons. Det er klart, at når Kommissionen sagde 5 mio. tons, var vi i en situation, hvor vi måtte sige ja eller nej til det. Opgaven bestod i at få medlemsstaterne til at støtte Kommissionens forslag.

Det lykkedes som bekendt ikke, fordi medlemsstaterne ønskede at få det beregningstekniske overskud verificeret af protokolsekretariatet, inden man begyndte at disponere over det. Sagen ligger nu i Kommissionen, og der vil antageligt ikke ske noget i sagen, før protokolsekretariatet har verificeret tallene.

Med hensyn til det stillede spørgsmål, om jeg finder sagen egnet til skriftlig forelæggelse, kan jeg henvise til Miljøministeriets mangeårige prak-

sis, hvorefter man skriftligt orienterer Folketingets Europaudvalg om, hvorledes regeringen agter at forholde sig i sager af væsentlig betydning, der behandles i komitéprocedure.

I den konkrete sag er der tale om en gennemførelse af Rådets beslutning fra 2002 om godkendelse på Det europæiske Fællesskabs vegne af Kyoto-protokollen, som regeringen forelagde til forhandlingsoplæg den 1. marts 2002. Det er derfor min vurdering, at sagen falder ind und kriteriet ”væsentlig betydning”. Vi har derfor fundet det rigtigt at foretage en skriftlig orientering af Europaudvalget om denne komitéproceduresag. Derimod har vi ikke søgt et nyt mandat, da vi følger den oprindelige linje, som Europaudvalget tidligere har tilsluttet sig.

Morten Messerschmidt sagde først vedrørende proceduren, at han fandt det besynderligt, at regeringen havde valgt den skriftlige procedure – særligt under hensyntagen til, at regeringen oversendte sagen den 1. november, når der var møde i klimakomiteen den 3. november, hvorfor der i praksis ikke havde været tid til, at Europaudvalget kunne nå at reagere inden mødet.

I forhold til det indholdsmæssige ville Morten Messerschmidt gerne vide, om regeringen deler vurderingen fra Dansk Industri, at det forslag, som miljøministeren er tilhænger af, vil medføre en regning på 2,5 mia. kr. til det danske samfund. Der er ingen tvivl om, at vi er gode til effektivisering inden for energisektoren, men et beløb på 2,5 mia. kr. er vel ikke noget, man kan trække på skulderen af.

Morten Messerschmidt spurgte, om ministeren var bekendt med, hvorvidt der var andre EU-lande, for hvem valget af 1990 som basisår var lige så tudeærgerligt som for Danmark.

Han spurgte, hvad årsagen var til det procenttal, som den danske administration havde valgt, idet det oprindelige niveau var på 16 pct. Man var gået op til 21 pct. – på trods af at vi havde en stor energiimport i 1990, hvorfor det danske CO₂-udslip var mindre det pågældende år.

Morten Messerschmidt henviste til, at Miljøministeriet den 31. oktober skrev i sit notat, at man vurderede, at man ikke kunne få et bedre resultat end de 5 mio. tons, og spurgte, om det stadig var ministeriets vurdering efter mødet i klimakomiteen, eller om situationen var endnu værre. I den forbindelse henviste Morten Messerschmidt til, at vort oprindelige krav i forbindelse med basisårsproblematikken var på 25 mio. tons.

Svend Auken fandt, at det på mange måder var en ulykkelig sag, idet han påpegede, at helt tilbage fra klimakonventionens tid var vi i Danmark gået ud fra, at det var et korrigeret tal for basisåret, der skulle lægges til grund, idet argumenterne herfor var så åbenlyse. Man kunne sige, det var ærgerligt, at vi ikke allerede i 1992 fik fastslået, at udgangspunktet for Danmarks vedkommende skulle baseres på et korrigeret tal. Siden 1992 har skiftende danske

miljøministre argumenteret for det danske synspunkt, at når det regner i Norge og Sverige, har de elektricitet nok, og derfor er det hensigtsmæssigt at importere energi fra disse lande, mens det er omvendt i tørre somre. Navnlig da der ikke var tale om et kommercielt foretagende, syntes vi, at argumentet for vort synspunkt var så åbenlyst. Det har imidlertid været meget svært at få det ind i ordningen, selv om vi i 1998 præciserer, at det er på basis af det korrigerede tal, vi accepterer en nedskæringsforpligtelse på 21 pct. Det fremgår tydeligt af rådsprotokollen. Problemet er, at også andre lande har problemer med deres reduktionsforpligtelser – mindre problemer og andre problemer, men dog problemer – og at man derfor har været bekymret ved at genåbne forhandlingerne. Det var baggrunden for, at Socialdemokraterne i 2002 støttede det forhandlingsoplæg, regeringen fremlagde. Han var enig i, at komité sagen fra den 1. november dækkes af mandatet for 2002.

Dengang troede vi, at vi ville være tæt på målet, og så måtte vi i fællesskab finde en løsning på problemet, men nu viser det sig – hvilket man kommer ind på i forbindelse med det næste samråd på Europaudvalgets dagsorden – at vi er meget langt fra målet, og så kan sagen blive alvorlig.

Med hensyn til den anvendte procedure ville Svend Auken dog gerne på, at ”plejer” er død, og at Europaudvalget har fået nogle nye procedurer, som indebærer, at inden Danmark lægger sig fast på en position i en vigtig sag, bør regeringen komme i Europaudvalget og forelægge den – om end den ikke nødvendigvis skal forelægge et nyt mandat. Han mente, regeringen skulle notere sig af hensyn til fremtiden, at hvis der kommer den slags sager, vil det være klogt at forelægge dem mundtligt i Europaudvalget. ”Hellere en gang for meget end en gang for lidt.” Men Svend Auken tilføjede, at i den konkrete sag mente han, miljøministeren havde holdt sig inden for rammerne af det tidligere mandat.

Til sidst spurgte Svend Auken, om miljøministeren i sin nationale allokeringsplan ville lægge til grund, at hun regnede med at få de 5 mio. tons i 2008, når protokolsekretariatet har godkendt de beregninger, som viser, at der er 11 mio. tons til rådighed. Han var klar over, at vi selvfølgelig måtte regne de 20 mio. tons ind i de danske forpligtelser. Svend Auken tilføjede, at han mente, der ville være gode muligheder for, at vi fik de 5 mio. tons, idet ingen af de andre lande havde udtalt sig imod det. Er der en reel bekymring for, at de 11 mio. tons ikke er der, eller tyder snakken i korridorerne på, at der er nogle af de andre lande, som ikke under Danmark at få de 5 mio. tons?

Anne Grete Holmsgaard sagde ligesom Svend Auken, at de 5 eller de 11 mio. tons klart ligger inden for det mandat, Europaudvalget gav tilbage i 2002. Hun rejste spørgsmålet, hvad der sker med den nationale allokeringsplan, som skulle have været indleveret. Vil den blive baseret på korrigerede tal for 1990 eller på ukorrigerede tal? Er det noget, regeringen vil forelægge for

partierne, eller er det noget, man bare vil orientere om bagefter?

Til sidst sagde Anne Grete Holmsgaard, at det ville være temmelig urimeligt, hvis de partier, der stod bag Kyoto-protokollen, ikke fik indflydelse på noget, der var så afgørende for opfyldelsen af den.

Charlotte Antonsen understregede, at miljøministeren ikke har overtrådt det, der står i beretningen, og ikke har begået noget forkert. I øvrigt mente hun, at diskussionen om besparelserne i Danmark burde ligge i Miljø- og Planlægningsudvalget. Det er ikke noget, Europaudvalget skal kaste sine lange fangarme ud over.

Formanden nævnte, at i følge beretningen kan sager af ”væsentlig betydning” forelægges skriftligt, hvorimod sager af ”større rækkevidde” skal forelægges til forhandlingsoplæg, og pegede på, at der er ”gummi” i begge formuleringer. Hun pointerede, at samrådet handlede om komité sagen, ikke om hele vor miljøpolitik.

Miljøministeren sagde til Morten Messerschmidt med hensyn til proceduren, at der er tale om en teknisk udmøntning, og der er ikke noget gedulgt i sagen, men den kører altså i Kommissionens klimakomité.

Med hensyn til de 2,5 mia. kr., Dansk Industri regner sig frem til, kunne miljøministeren bekræfte, at tallet cirka er på det lag. Hun var enig i, at man ikke bare kan trække på skulderen af 2,5 mia. kr., men hun pointerede, at vi ikke har nogen magtmidler, og at det efterhånden som tiden går bliver sværere, idet det er nye politikere og embedsmænd, der tager sig af sagen. Hun tilføjede, at vi hele tiden har vidst, at sagen var ”op ad bakke”.

Miljøministeren pegede på, at i 2002 havde vi et reelt magtmiddel, idet vi kunne have sagt: ”Vi ratificerer ikke, medmindre I tager det alvorligt med vores basisårsproblematik”, men på det tidspunkt var Danmark EU-formand, så der var andre hensyn at tage. De fire år, der er gået siden, har som nævnt ikke gjort sagen nemmere.

I anledning af det spørgsmål, Morten Messerschmidt rejste, om andre lande havde problemer, sagde miljøministeren, at Luxembourg har nogle særlige problemer, men de fleste lande er bange for at åbne op igen for forhandlingerne.

I anledning af at Morten Messerschmidt havde talt om, at ”den danske administration” havde valgt reduktionsforpligtelsen på 21 pct., gjorde miljøministeren opmærksom på, at det var en politisk beslutning, man traf dengang. Det var et spørgsmål om, at man sad til sidst i en forhandling, og så skulle der nogle ting på bordet for at få det til at gå op i en højere enhed. Så Danmark er juridisk forpligtet til at reducere med 21 pct.

Miljøministeren ville ikke i dette samråd gå ind i en lang diskussion om allokeringsplanen, men sagde, at vi vil komme til at leve op til vores reduktionsforpligtelse på de 21 pct.

I et åbent samråd kunne hun ikke referere, hvad de forskellige kolleger havde sagt til de danske synspunkter, men hun syntes, de havde været rimeligt fornuftige. Miljøministeren påpegede dog, at der er andre medlemslande, som selv har gigantiske problemer med at leve op til deres reduktionsforpligtelser, bl.a. fordi deres økonomier er vokset. Så er det svært at gå hjem til deres befolkninger og sige, at de giver Danmark noget. Der var tale om en ”bøvlet” sag, og hun kunne ikke udstede nogen garantier, men miljøministeren syntes, der havde været en vis forståelse for det danske synspunkt, at basisårsproblemet er reelt.

Med hensyn til det spørgsmål, Svend Auken rejste om, hvad vi vil lægge til grund, når vi skal lave den nationale allokeringsplan, svarede miljøministeren, at juristerne klart har sagt, at vi ikke kan gå ud fra, at vi får de 5 mio. tons. Vi er nødt til at basere vores allokeringsplan på de ukorrigerede tal. Hun havde spurgt til det flere gange men fået det svar, at det er ren jura.

I et åbent samråd kunne hun ikke give detaljer i anledning af Svend Aukens spørgsmål om, hvad der var sket i korridorerne, men som nævnt havde der været en vis forståelse for de danske synspunkter, samtidig med at de andre lande var bange for at åbne op for forhandlingerne igen.

Miljøministeren svarede på Anne Grete Holmsgaards spørgsmål om, hvorvidt Folketinget vil blive inddraget i udarbejdelsen af allokeringsplanen, at det ville ske i meget nær fremtid.

Morten Messerschmidt pointerede i anledning af det formelle spørgsmål om proceduren, at han ikke havde talt om at drage ministeren til ansvar efter ministeransvarlighedsloven, men gerne ville have, at der var en genuin forståelse af, at det ville have været klogt at forelægge sagen mundtligt for Europaudvalget.

I forhold til det indholdsmæssige argumenterede han med, at når man i 2002 havde fået et løfte om, at Kommissionen ville tage højde for basisårsproblemet, måtte man i 2002 også have kendt dets omfang og allerede på det tidspunkt have vidst, at man talte om 25 mio. tons. Derfor måtte det være klart for enhver, at det, EU er kommet med her – som svarer til 20 pct. af de 25 mio. tons – ikke er godt nok. Det er da et synspunkt, som man må kunne promovere.

Morten Messerschmidt gik ind for, at hvis vi ikke får et langt bedre resultat, må vi arbejde for at få udskudt fristen for, hvornår reduktionsmålene skal træde i kraft.

I øvrigt tilføjede Morten Messerschmidt, at det bliver mere og mere tvivlsomt, om der overhovedet er nogen ræson i Kyoto-protokollen, og plæderede for, at man inddrager de forskningsresultater, som efterfølgende er kommet.

Svend Auken pegede på, at et af de største temaer i det europæiske

samarbejde er klimaproblemet, og fremhævede, at forpligtelsen i henhold til Kyoto-protokollen er en EU-forpligtelse, hvorefter der er en intern byrdefordeling. Europaudvalget har brugt mange timer på at diskutere sagen, der drejer sig om en EU-forpligtelse. Så gad Svend Auken ikke høre, at man ikke kan diskutere det problem i Europaudvalget, men at det hører hjemme i Miljø- og Planlægningsudvalget. Han håbede, formanden næste gang ville stoppe det, som han betragtede som ren sabotage af en af de vigtigste diskussioner, man havde i Europaudvalget.

Hvis det juridisk forholder sig som miljøministeren siger, må vi lægge de ukorrigerede tal til grund, når vi udarbejder den nationale allokeringsplan. Svend Auken tilføjede, at hans betragtning ikke var juridisk, men moralsk.

Med hensyn til den danske forpligtelse til at reducere med 21 pct. sagde Svend Auken, at man må huske på, at Danmark hele tiden har ligget på det niveau – lige fra Schlüter-regeringens tid i 1990. Når man i 1998 gik med til de 21 pct., var det fordi man ellers ikke kunne få Tyskland til at reducere med 21 pct. Svend Auken tilføjede, at der på et tidspunkt endda var tale om, at Danmark skulle reducere med 25 pct. Reduktionsforpligtelsen og mandatet står alle partier bag – bortset fra Dansk Folkeparti, som hele tiden har været imod.

Med hensyn til tidsdimensionen sagde Svend Auken, at hidtil havde man udsat at udarbejde en dansk allokeringsplan under hensyn til, at der var det uafklarede spørgsmål om basisåret. Det er så desværre ikke faldet så heldigt ud, men det kan vi ikke bebrejde ministeren. Han var enig med Anne Grete Holmsgaard i, at de partier, der stod bag Kyoto-protokollen, og som føler en fælles forpligtelse til, at vi opfylder vor internationale EU-forpligtelse, samtidig med at vi selv opfylder vores Kyoto-forpligtelse, må inddrages i udarbejdelsen af allokeringsplanen. Det er et meget vidtrækkende spørgsmål, som også omfatter, hvor meget vi skal bruge de fleksible mekanismer, og hvor meget vi skal reducere herhjemme. Han håbede derfor, miljøministeren kunne svare imødekommende på Anne Grete Holmsgaard spørgsmål og ikke ville føre blokpolitik med Dansk Folkeparti

Formanden fremhævede igen, at samrådet drejer sig om en komité-sag, og hvis man skal have en generel diskussion om den danske miljøpolitik, er det en anden dagsorden. Hun henviste til, at man havde et samråd senere på dagen om Kyoto-protokollen, så hvis Europaudvalget ikke skal sidde her til kl. 12 i nat, blev man nødt til at koncentrere sig om det, samrådet er indkaldt om.

Charlotte Antonsen erklærede sig fuldstændig enig med formanden heri og syntes, det var meget ubehageligt, at hun blev beskyldt for at forsøge på at forhindre en relevant EU-debat.

Hun havde stor forståelse for, at miljøministeren kunne have proble-

mer med at få de andre lande til at leve op til en politisk erklæring, idet hun pointerede, at der var tale om en politisk erklæring, ikke en protokol. Hun var glad for, at miljøministeren gjorde, hvad der overhovedet kan gøres for at få nedbragt vor forpligtelse, og pegede på, at i realiteten forpligtede vi os vel lang tid før 2002 til det høje nedskæringsniveau efter debatter i Folketingssalen.

Anne Grete Holmsgaard sagde til formanden, at for hende, der havde beskæftiget sig med miljøpolitik i mange år, var det vanskeligt at sætte skarpe skel mellem komité sagen og dansk miljøpolitik generelt.

I anledning af miljøministerens udtalelse om, at hun ville drøfte den danske allokationsplan med partierne i den nærmeste fremtid, spurgte Anne Grete Holmsgaard, om der ville blive tale om en forhandling eller om en drøftelse, efter at allokationsplanen var sendt ud til høring, eller om en drøftelse, efter at man havde fået høringssvarene. Hun ville også gerne vide, hvem der står for høringen, og hvem man vil inddrage, idet hun tilføjede, at hun fandt det meget vigtigt, at de partier, der bakkede op om Kyoto-protokollen, stod bag ved. Hun sagde det, fordi hun havde hørt rygter om, at Dansk Folkeparti ville have indflydelse på sagen, selv om partiet ikke stod bag Kyoto-protokollen.

Miljøministeren svarede Morten Messerschmidt, at skiftende danske regeringer bestemt har promoveret det synspunkt, at 1990 er et helt specielt år for Danmark, så der er ikke mange ministre i Europa, der ikke er klar over det. Vi har ikke opnået det resultat, vi havde håbet på, men der er tale om "cool cash", for hvis vi skal have de 5 mio. tons, er der andre, der ikke kan få dem. Hun mente, det var tilfredsstillende, at der ikke var nogen, der på rådsmødet havde talt imod det danske ønske, og vi skulle ikke sætte velviljen over styr ved at overspille sagen, men i 2008 udnytte, at der den 3. november 2006 ikke var nogen, der talte imod.

Miljøministeren takkede Svend Auken og Anne Grete Holmsgaard for den grundlæggende opbakning.

Med hensyn til tidsperspektivet svarede miljøministeren Svend Auken, at da virksomhederne skal kende allokationsplanen mindst 12 måneder før, var hun klar over, at vi var under et ekstraordinært tidspres. I den forbindelse pegede miljøministeren på, at man ikke havde kunnet lave allokationsplanen før, fordi man havde ligget underdrejet og ventet på, hvilke hensyn Kommissionen ville tage til vort synspunkt om basisåret.

Morten Messerschmidt fandt det interessant, at det nu blev en diskussion i sig selv, hvilke partier regeringen måtte tale med om allokationsplanen.

Han havde fuld forståelse for det, miljøministeren sagde om, at det kunne være svært for de andre lande at forære Danmark noget, men pegede i

den forbindelse på, at Danmark i starten af 1990'erne hade givet de andre en gave, som oversteg alle former for altruisme.

Morten Messerschmidt var godt klar over, at det var en politisk afgørelse, hvilket reduktionsmål vi skulle binde os for, og havde nok brugt den amerikanske sprogbrug, hvor "the administration" er ensbetydende med regeringen. Hvis Danmark får de 5 mio. tons, kan vi så også gøre os forhåbninger om at få andel i de resterende 11 mio. tons, hvis protokolsekretariatet bekræfter, at de er til rådighed?

Formanden sagde, at nu havde også Morten Messerschmidt bevæget sig ind på den generelle miljøpolitik.

Miljøministeren svarede på Morten Messerschmidts sidste spørgsmål, at vi ikke kan regne med at få noget udover de 5 mio. tons.

Svend Auken ville nødtigt polemisere med formanden, men sagde, at det, der blev spurgt om, lå klokkeklart inden for det, samrådet handlede om.

Punkt 3. Samråd med finansministeren og miljøministeren om samrådsspørgsmål F vedrørende opfyldelsen af Danmarks og EU's Kyoto-forpligtelse

Alm. del (06) – samrådsspørgsmål F (vedlagt)

Alm. del (06) – svar på spørgsmål 6

Samrådsspørgsmålet havde følgende ordlyd:

”På baggrund af rapporten ”Stern Review: The Economics of Climate Change”, som den britiske regering modtog den 30. oktober 2006, samt rapporten ”Greenhouse Gas Emission Trends and Projections in Europe 2006”, som Det Europæiske Miljøagentur offentliggjorde den 27. oktober 2006, bedes regeringen oplyse, om den finder det realistisk, at henholdsvis EU og Danmark når sine respektive mål til opfyldelse af Kyoto-forpligtelsen (dvs. en reduktion i EU på 8 pct. og i Danmark på 21 pct. i perioden 2008-2012). Regeringen bedes endvidere oplyse, hvilke nye initiativer den agter henholdsvis at foreslå i EU og gennemføre i Danmark.”

Svend Auken begrundede samrådsspørgsmålet, idet han kvitterede for, at det havde været muligt at få såvel finansministeren som miljøministeren i samråd, således at man kunne få dækket alle synspunkter i den nuværende regering, når det drejer sig om EU's klimapolitik.

Han henviste til et Ritzau-telegram fra den 22. november, hvor finansministeren sammenligner EU's klimapolitik med et vaterpas uden luftboble, og tilføjede, at finansministeren tidligere havde sammenlignet den med Kejsers Nye Klæder. Miljøministeren har efterfølgende – også i Folketinget – sagt noget om det videnskabelige grundlag, som der knap nok kan stilles spørgsmålstejn ved. I øvrigt henviste Svend Auken til, at der er kommet en meget alarmerende rapport*, der siger, at prisen ved ikke at gøre noget er 5 pct. af verdens BNP, hvorimod omkostningerne ved at sætte ind for at forhindre en helt klar katastrofe kun er 1 pct. af BNP. Tager den nuværende regering disse ting og det, den i øvrigt hører fra klimapanelet, med den tilstrækkelige alvor, eller mener man som finansministeren, at det bare er en akademisk diskussion, og siger, at det kommer an på, om man tror mest på Lomborg, Sternrapporten eller solpletaktiviteter – som om de tre ting er ligestillede?

Det andet spørgsmål, Socialdemokraterne gerne vil have belyst, er Miljøagenturets tal for opfyldelsen af Danmarks klimaforpligtelse. Det særligt bekymrende er, at vi her falder ind i kategorien ”not on track” – altså hører til dem, der slet ikke er på vej til at opfylde deres forpligtelser – ja, vel nærmest er blandt de tre dårligste.

* Sternrapporten

Svend Auken henviste til, at miljøministeren i det skriftlige svar på spørgsmålet, man havde fået sent aftenen før, siger, at det er fordi Miljøagenturet ikke kender virkningerne af den aftale, der blev indgået sidste år om energibesparelser, og i øvrigt ikke kender de nyeste planer, at man kan skrive som man gør. Han pegede på, at over for det står, at de seneste forlydender går ud på, at tallene i 2006 eksploderer, så man kommer endnu længere væk fra målet. Føler miljøministeren virkelig, at man er på rette vej og opfylder de forpligtelser, vi har?

Miljøministeren: Lad mig med det samme sige: Ja, jeg føler, at vi er på rette vej til at opfylde vore Kyoto-forpligtelser.

Rapporten fra det Europæiske Miljøagentur blev offentliggjort den 27. oktober. For Danmarks vedkommende bygger Miljøagenturets rapport på fremskrivninger helt tilbage fra maj 2005. Disse tal blev offentliggjort i den såkaldte fremskridtsrapport fra Danmark til FN i juni 2005. Miljøagenturets rapport tager således ikke højde for effekten af nationale danske tiltag efter maj 2005. Det betyder, at energisparehandlingsplanen fra juni 2005 og de tiltag, der vil blive implementeret som en del af den kommende allokeringsplan, ikke er regnet med. Det er egentlig mærkeligt, at energisparehandlingsplanen ikke er regnet med. Det betyder, at der er en række ting, som Miljøagenturet ikke tager højde for.

F.eks. indeholder energisparehandlingsplanen et kortsigtet mål om, at den årlige energieffektivisering skal være mindst 1 pct., og et langsigtet pejlemærke om at holde energiforbruget – eksklusiv transport – på det nuværende niveau frem til 2025. På den måde medvirker handlingsplanen til en reduktion af de danske CO₂-udledninger. Det er bare en af de ting, man ikke har taget højde for.

Spændet mellem det danske reduktionsmål og den forventede udledning af drivhusgasser forventes at blive cirka 13 mio. tons CO₂ om året i 2008-2012. Regeringen har afsat midler til køb af kreditter fra JI- og CDM-projekter med henblik på at løbe markedet i gang og anvender Kyoto-protokollens mulighed for at udnytte kreditter fra CO₂-optag i jorde og skove. Disse tiltag vil naturligvis kunne anvendes til at dække dele af mankoen. Det er heller ikke regnet med i Miljøagenturets opgørelser.

Den nationale allokeringsplan for perioden 2008-2012, der er under udarbejdelse, vil – som vi fik lejlighed til at drøfte under det forrige punkt på Europaudvalgets dagsorden – helt konkret redegøre for og fremlægge initiativer til, hvordan Danmark vil nå det sidste stykke vej med at lukke mankoen og dermed opfylde reduktionsforpligtelsen i forhold til Kyoto-protokollen. Allokeringsplanen vil også indregne indenlandske initiativer, der vil blive udmøntet som en del af en ny national energistrategi. Allokeringsplanen er på vej.

Det arbejdes der med. Der er også andre initiativer på vej, for at vi kan leve op til vores målsætning, sådan som jeg hele tiden har sagt at vi vil gøre.

Med hensyn til opfyldelsen af EU's samlede Kyoto-forpligtelser tegner der sig et tilsvarende billede. EU-medlemslandene skal med deres allokeringsplaner vise, hvordan de hver især har tænkt sig at opfylde deres reduktionsforpligtelser som aftalt ved EU's byrdefordeling. EU-Kommissionen skal godkende hver enkelt allokeringsplan og har dermed mulighed for at sikre, at EU rent faktisk når sine mål.

Rapporten fra det Europæiske Miljøagentur bygger altså på fremskrivninger, der ikke i fuldt omfang tager højde for alle de initiativer, der iværksættes som en del af landenes allokeringsplaner. Uanset dette viser rapporten rent faktisk, at når EU iværksætter alle planlagte initiativer, vil EU nå den samlede Kyoto-forpligtelse.

Jeg kan tilføje at det seneste Climate Change Performance Index, der udgives af den tyske NGO Germanwatch, har syv europæiske lande i top ti. Danmark er på en delt andenplads sammen med Storbritannien. Indekset sammenligner klimaindsatsen for 56 lande, der tilsammen står for mere end 90 pct. af de globale CO₂-emissioner.

Herefter vil jeg vende mig til Sternrapporten. Den tidligere cheføkonom i Verdensbanken Sir Nicholas Stern offentliggjorde sin klima-økonomiske rapport til den britiske regering i slutningen af oktober. Jeg havde selv lejlighed til at høre ham på klimakonferencen i Nairobi. Her kom han med en meget grundig præsentation af sin rapport. Jeg synes, Sterns budskab er klart: Det haster med handling. Jo hurtigere vi kommer i gang, desto større chance har vi for at begrænse risikoen for farlige klimaændringer. Omkostningerne ved at handle nu er til at håndtere, hvis vi tilrettelægger indsatsen ordentligt. Derimod er konsekvenserne uoverskuelige, hvis vi ikke gør noget.

Der er kolossalt store udgifter forbundet med ikke at gøre noget mod klimaændringerne. Stern vurderer, at "hvis vi ikke handler nu, vil de samlede omkostninger og risici ved klimaforandringerne svare til at miste mindst fem procent af det globale BNP om året, nu og fremover. Hvis en bredere skala af risici og konsekvenser lægges til grund for vurderingen, kan tilbagegangen i det globale BNP blive så høj som 20 procent eller mere." Det er ret markante tal. Jeg ved godt, man kan gå ned i forskellige detaljer, men det ændrer ikke ved hovedkonklusionen, som er de 5 procent. Det siger sig selv, at det er forbundet med store menneskelige og økonomiske omkostninger, hvis 100 millioner mennesker bliver miljøflygtninge i en ikke alt for fjern fremtid, og hvis lige så mange bliver påvirket af stigende verdenshave. Der er også en lang række andre konsekvenser.

Jeg synes imidlertid, det er meget interessant, at den anden halvdel af Sterns besked er, at vi har teknologien og økonomien til at gøre noget ved

problemerne. Der er gode muligheder for at undgå de værste konsekvenser af klimaforandringer, hvis vi gør en indsats allerede nu.

En indsats for at reducere udslippet af drivhusgasser indeholder også muligheder for drive en udvikling hen imod renere og mere energieffektive teknologier – og en større uafhængighed af fossile brændsler.

Jeg går herefter over til at besvare den tredje del af samrådsspørgsmålet, der drejer sig om regeringens initiativer i EU

Det er klart, at vi skal stå sammen internationalt, hvis vi skal gøre noget seriøst ved klimaændringerne. I EU har vi meldt klart ud, at vi er klar til at gå forrest i en samlet indsats, men at også andre lande som USA, Canada, Kina og Indien skal gøre en yderligere indsats. Derfor kæmpede jeg også sammen med mine kolleger i EU for at opnå reelle fremskridt i de netop overståede internationale klimaforhandlinger i Nairobi. Det skete i sidste uge. Der var europaparlamentarikere til stede, og der var også nogle fra dette udvalg. Det lykkedes os bl.a. at iværksætte en række klimatilpasningsinitiativer, der skal bygge bro mellem den rige og den fattige del af verden. Mange afrikanske lande oplever allerede nu alvorlige konsekvenser af de globale klimaforandringer, og i Nairobi blev vi enige om, hvordan vi kan støtte konkrete initiativer, der skal afbøde disse effekter, som man altså allerede ser.

I Nairobi fik vi også lagt en række andre spor ud, som fører fremad, og som forhåbentlig kan danne grundlag for, at vi i 2009 kan vedtage en ny ambitiøs klimaaftale for perioden efter 2012. Det lykkedes i den forbindelse at opnå enighed om et ambitiøst arbejdsprogram for de nærmeste år, hvor vi bl.a. skal se nærmere på de erfaringer, vi har med Kyoto-protokollen, og se på, hvilke elementer der eventuelt kan forbedres eller udbygges. Her forventer jeg, at de fleksible mekanismer og særligt CDM vil spille en afgørende rolle.

Desuden tilbød jeg på Danmarks vegne at afholde COP15 i København i 2009 – et år, som mange håber bliver året, hvor en ny aftale kan falde på plads. Vi så sidst, hvor lang tid det tog, fra man blev enige om noget, og til det rent faktisk trådte i kraft. Så vi skal i 2009 lægge os fast på, hvad der skal gælde fra 2012. Man får mulighed for at påvirke det. Det er meget vigtigt at få andre lande med. Såfremt det lykkes for Danmark at få værtskabet i 2009, vil det automatisk betyde, at Danmark kommer til at sidde endnu mere centralt placeret i de internationale klimaforhandlinger i årene fremover.

Danmark arbejder aktivt for de af EU foreslåede mål for globale emissionsreduktioner. EU-landenes udgangspunkt for at forhindre farlig menneskeskabt indvirkning på klimasystemet er, at den globale gennemsnitlige overfladetemperatur ikke må stige mere end 2 grader Celsius, som også Sternrapporten taler om. Og EU har spillet en ledende og konstruktiv rolle i forhandlingerne ved at tale om globale reduktionsmål i størrelsesordenen 15-50 pct. i 2050, sammenlignet med 1990, og ved at foreslå, at de industrialiserede lande

bør overveje reduktionsveje i størrelsesordenen 15-30 pct. i 2020 og 60-80 pct. i 2050.

Det skal også understreges, at Danmark aktivt søger at fremme en mere ambitiøs energistrategi i EU regi. Regeringen har derfor – med bred støtte fra Folketinget – fremlagt et ambitiøst udspil for energieffektivisering og udbygning af vedvarende energi i EU. Danmark foreslår, at EU sætter sig som mål, at 15 pct. af energiforbruget i hele EU skal komme fra vedvarende energikilder i 2015. I dag er det kun 6 pct. Det er både ambitiøst og muligt. Det indebærer, at vi skal hæve andelen med 1 procentpoint om året. Desuden vil Danmark arbejde for, at EU inden 2015 træffer beslutning om en ny målsætning for 2025, som skal ligge et sted mellem 20 og 25 pct. Danmark har også foreslået, at EU skal øge energieffektiviteten med 1,15 pct. om året inklusiv transportsektoren, og at dette skal være en bindende målsætning for hvert enkelt medlemsland.

Regeringen vil desuden arbejde for, at der ved revisionen af kvotedirektivet tages hensyn til, at kvotesystemet i højere grad skal sikre en omkostningseffektiv klimaindsats. EU's CO₂-kvotehandelssystem er som bekendt det centrale, markedsbaserede instrument til opnåelse af omkostningseffektive reduktioner af drivhusgasser både i Danmark og EU.

Til sidst spørger man om regeringens indenlandske initiativer. Jeg beklager, at svaret er blevet langt, man der er også stillet mange spørgsmål.

Regeringen lægger også vægt på nye omkostningseffektive indenlandske tiltag uden for de kvotebelagte sektorer. Jeg kan ikke redegøre for disse i detaljer, da arbejdet med allokeringsplanen og opfølgningen på den danske Energi 2025 endnu ikke er afsluttet, men det er klart, at sådanne tiltag kan indgå sammen med kreditkøb og en reduceret tildeling af gratiskvoter til virksomhederne i perioden 2008-12, når den samlede manko skal lukkes.

Regeringen arbejder på et nationalt energiudspil – det ved vi – med en endnu mere ambitiøs målsætning for vedvarende energi og energieffektivitet, og regeringen vil snart fremlægge et energipolitisk oplæg med langsigtede mål for vedvarende energi og energibesparelser.

I de netop afsluttede forhandlinger om globaliseringsmidlerne er der afsat yderligere 150 mio. kr. i 2007 stigende til 210 mio. kr. i 2008 og 2009 til styrkelse af den strategiske forskning inden for vedvarende energi, miljø og transport. Af miljømilliarden er der afsat 120 mio. kr. til fremme af miljøeffektiv teknologi, hvoraf en del også har et klimasigte.

Herudover har vi også afsat 9 mio. kr. til en national klimakampagne – ”1 ton mindre” – der skal medvirke til, at vi alle tager et ansvar for at reducere vores energiforbrug.

Jeg mener altså, at hele denne indsats vil medvirke til, at Danmark er godt rustet til at møde klimaudfordringerne også efter 2012.

Lad mig også nævne, at regeringen i 2005 gav grønt lys til et tværministerielt udredningsarbejde om udarbejdelse af en dansk klimatilpasningsstrategi. Arbejdet skrider godt fremad og forventes færdiggjort i 2007.

Endelig kan jeg i forhold til det længere sigt nævne, at regeringen har sat et arbejde i gang, der skal se nærmere på, hvordan Danmark kan tilrettelægge en langsigtet klimaindsats. Arbejdet med disse fremtidige reduktions-scenarier er igangsat på baggrund af de anbefalinger, der blev vedtaget på det europæiske miljørådsmøde i marts 2005.

Finansministeren: Jeg synes, Svend Auken's indledende bemærkninger højest besynderligt. Når man har et klart mål om, at der højst må være 2 graders menneskeskabt temperaturstigning, så vælger man at sige, at det er i forhold til præindustrielt niveau. Det er perioden fra år 1000 op til år 1750. Men når man siden hen forholder sig til det, bruger man ikke præindustrielt niveau. Man bruger simpelt hen 1950 som udgangspunkt.

Jeg synes, det er u hensigtsmæssigt, at man vælger en målsætning om max 2 grader Celsius ud fra det førindustrielle niveau. Hvis man skal tage det alvorligt, skal det også kunne måles, og det kan det ikke. Man burde have valgt et udgangspunkt, hvor man kendte temperaturen. Det andet er u hensigtsmæssigt – for at sige det mildt. Jeg synes, det svarer til et vaterpas uden luftboble. Så er det svært at se, om det er horisontalt. Jeg synes, det er forkert, hvis man skal tage det alvorligt, at man ikke vælger en platform, som man kan måle det fra, men i stedet for bruger noget, der er rent elastikum.

Svend Auken takkede for det omfattende svar fra miljøministeren, men gjorde opmærksom på, at miljøministeren ikke svarede på, hvordan det faktisk går. Han mente, miljøministeren sad inde med kendskab til de aktuelle tal, og efter alt, hvad man hørte, udviste de en stigning – ikke et fald. Der var tale om fine ord og ”fugle på taget”, man hvad sker der?

Svend Auken henviste til, at i sin tid, da vi skulle fastsætte kvoterne, indbyggede man en stigning for virksomhedernes udledning, selv om Anne Grete Holmsgaard og han selv og andre havde argumenteret for, at så ville det være meget dyrere, når man i 2008 skulle sænke udledningerne. For hele EU er det et kæmpe problem, at man på den måde har skubbet problemet foran sig. Svend Auken pegede på, at det sidste år er energiforbruget i Danmark steget, og CO₂-udledningen er steget. Det bekymrede ham, at der i øjeblikket er en stigningstendens i stort set alle lande.

Svend Auken nævnte som et eksempel vedrørende vedvarende energi, at i år 2000 opsatte vi 600 vindmøller, mens vi i 2005 kun opsatte 2. Han erkendte, at vi har argumenteret for, at EU skulle fastsætte bindende mål, men tilføjede, at de, der var inde i forhandlingerne, vidste, at det var noget, regeringen var blevet presset til.

Da det drejer sig om vor største EU-forpligtelse overhovedet, er det selvfølgelig vigtigt for os, hvad Sternrapporten – som han syntes, miljøministeren gav en rigtig godt referat af – siger. Det rejser det spørgsmål, som Svend Auken ville stille til finansministeren, om forholdet ikke er det, at videnskabsmændene er enige i det, der står i Sternrapporten. Mener finansministeren, at Sternrapporten giver et dækkende billede af problemet, og er han enig i rapportens konklusioner? Og vil finansministeren være proaktiv i forhold til, at vi skal tage nogle initiativer på EU-plan?

Svend Auken sluttede med at sige, at hvis forlydenderne om, at det går den gale vej, er rigtige, kan det ende med, at vi kommer til at sidde med en manko, som ikke er på de 13 mio. tons, som man taler om, men på op mod 20 mio. tons.

Morten Messerschmidt var ikke i tvivl om, at vi lever i en tid med klimaforandringer, men spørgsmålet er, hvad der er årsagen til dem. Noget af det centrale, miljøministeren sagde, var, at hun følte, man var på rette vej, men Morten Messerschmidt påpegede, at der er for meget føleri og for lidt åbenhed over den mængde af kendsgerninger, der bliver leveret af forskere, som man åbenbart ikke tager alvorligt. I den forbindelse henviste Morten Messerschmidt til rapporten fra den danske forsker Henrik Svensmark, som fører helt stringent bevis for sammenhængen mellem klimaforandringer og stråling. Morten Messerschmidt pegede på, at set i et længere tidsperspektiv har temperaturen altid været svingende, men den har ikke svinget i takt med udslippet af CO₂ til atmosfæren. Derfor troede han ikke på de forskere, som har en nærmest religiøs/doktrinær tilgang til problemet, men pegede på, at en række forskere er kommet frem til, at der ikke er nogen sammenhæng mellem CO₂-indholdet i atmosfæren og klimaforandringer.

Anne Grete Holmsgaard undrede sig over, at det eneste, finansministeren havde at bidrage med, var en temmelig langhåret snak om et vaterpas. Hun ville stille det samvittighedsspørgsmål til finansministeren, om han stod klippefast bag statsministerens tilslutning til 2 graders målsætningen i EU, og om finansministeren giver klippefast opbakning til statsministerens tilsagn i Det Europæisk Råd i 2005. Hun ville gerne vide, om finansministeren er enig i alt det, miljøministeren sagde i sine politiske udmeldinger i forbindelse med Sternrapporten.

Er finansministeren enig i, at de sektorer, der ikke er kvoteomfattet, naturligvis også skal bidrage til at nedbringe CO₂-udslippet, og har han gjort sig grundige overvejelser over, hvor meget de skal bidrage med?

Deler finansministeren Sternrapportens to afgørende pointer – nemlig for det første at Stern er kommet frem til resultaterne ved at bruge fuldstændig gængse økonomiske modeller til beregningerne? Og for det andet, det eneste der adskiller Sterns beregninger fra almindelige økonomiske beregninger er, at

det handler om irreversible processer.

Charlotte Antonsen ville gerne vide helt præcist, hvad det er, Miljøagenturet ikke har taget hensyn til, hvilket bevirker, at deres tal er forkerte.

Hun spurgte finansministeren, om han ikke er den finansminister i Danmarkshistorien, der har brugt flest penge på miljø- og energitiltag i Danmark.

Er det ikke sådan, at der er en arbejdsdeling, sådan at det er miljøministeren, som må formodes at læse Sternrapporten og andre videnskabelige rapporter, og at finansministeren må acceptere det, der er resultatet af de forskellige rapporter.

Er det ikke korrekt, at alle de tiltag, der er taget fra regeringens side, har finansministeren faktisk stemt for?

På denne baggrund syntes Charlotte Antonsen, det var en ejendommelig diskussion, der føres.

Mette Gjerskov havde lidt svært ved at finde ud af, om den samlede regering tager dette problem tilstrækkelig seriøst, når dele af regeringen – og åbenbart også Dansk Folkeparti – sammenligner rapporterne med kaffe-grums og korncirkler. Hun pointerede, at det koster fem gange så meget at lade være med at gøre noget, og for hver eneste dag, vi venter med at gøre noget, bliver det bare værre.

Mette Gjerskov anerkendte, at miljøministeren sagde, vi har en hel masse ting på tegnebrættet, men ifølge tallene fra Miljøagenturet er vi havnet i den dårligste kategori. Hun spurgte, hvordan det ser ud for de andre landes vedkommende. Risikerer vi, at andre EU-lande er røget helt bag af dansen?

Er finansministeren enig i den vurdering, der kommer fra Dansk Folkeparti, at der nok er tale om klimaændringer, men at Kyoto-målsætningerne ikke kan være med til at løse problemerne?

Lone Dybkjær bad om, at Europaudvalget får miljøministerens talepapir oversendt som et bilag.

Idet Lone Dybkjær pegede på, at ministre normalt ikke blander sig i andre ministres ressortområde, spurgte hun finansministeren, hvorfor han følte, at han skulle blande sig i denne diskussion.

Miljøministeren syntes, det var en fuldstændig urimelig kritik, Svend Auken fremførte, og henviste til, at i 2003 var der tale om 25 mio. tons, men nu er det nedbragt til 13 mio. tons, og der er sat adskillige tiltag i gang, som vil bringe os ned under de 13 mio. tons. Blandt de initiativer, der ikke var taget hensyn til i Miljøagenturets tal, nævnte hun kvoterne og energispareplanen. Hun opfordrede til, at man lod være med at snakke sig fra hinanden, og henviste til den nationale allokationsplan og den nye energistrategi. Hun pegede på, at der er ingen i verden, der har en så tung byrde, som Danmark har. Tyskland skal skære lige så meget ned, men det er betragteligt lettere, fordi de

har fået det meget svinende Østtyskland med. Danmark er i forvejen meget energieffektivt.

Miljøministeren svarede Svend Auken, at hun ikke havde tallene for 2006, men advarede mod at fokusere alt for stærkt på et enkelt år.

I anledning af det, Morten Messerschmidt sagde om, at nok havde der været klimaforandringer, men man vidste ikke, hvorfor de var indtruffet, måtte miljøministeren – som erkendte, at hun ikke var klimaforsker – henvise til, at når så mange eksperter er enige om, at den menneskeskabte forurening betyder meget, måtte hun tage bestik af det. Hun mente, der var megen evidens for, at det er dyrere at lade være med at handle end at handle. Det, vi kan gøre noget ved, er den menneskeskabte forurening, og det, vi kan gøre, er at gøre os mindre afhængig af fossilt brændsel, være mere energieffektive, satse mere på vedvarende energi osv.

I anledning af det, Morten Messerschmidt sagde om, at der var for meget føleri, sagde miljøministeren, at det er et holdningsmæssigt spørgsmål.

Miljøministeren gjorde opmærksom på, at hun ikke havde sagt, at Miljøagenturets tal var forkerte, men på grund af den forsinkelse, der er, kommer de ikke til at passe.

De andre landes allokeringsplaner er ved at blive udarbejdet, og man er i færd med at analysere dem.

Miljøministeren lovede at fremsende sit talepapir som et bilag til Europaudvalget.

Finansministeren sagde med hensyn til målsætningen om de 2 grader, at problemet er, at han netop har taget det alvorligt, og gentog, at det er ukendt, hvad udgangspunktet er, idet man ikke kender den gennemsnitlige overfladetemperatur i perioden fra år 1000 til år 1750, men regner baglæns. Finansministeren sagde i den forbindelse spøgende: ”På den måde kan man måske også beregne min gennemsnitstemperatur i sidste uge?”

Finansministeren mente, man alt for tit i debatten taler om at bekæmpe klimaforandringerne, men glemmer, at det kun er de menneskeskabte klimaforandringer, man kan gøre noget ved. Vi kan f.eks. ikke gøre noget ved vulkanske udbrud.

I anledning af Lone Dybkjærs spørgsmål om, hvorfor finansministeren overhovedet blander sig i diskussionen, sagde finansministeren, at han gerne ville lave den aftale med Lone Dybkjær, at hvis det ikke havde noget med økonomi at gøre, så ville han overhovedet ikke blande sig. Realiteten er, at det koster milliarder og milliarder af kroner, og hvis man bruger milliarderne til noget, der ikke bidrager optimalt til at løse udfordringen, risikerer vi fravalg af velfærd.

Finansministeren sagde til Lone Dybkjær, at vi i Danmark nøje skal vurdere, hvor vi får den største effekt af de midler, vi ønsker at anvende. Det

hamrer lige ind i Finansministeriets regneark. Hvordan rammer vi optimalt ud fra de ønsker, som folk har, og som regeringen selvfølgelig også har?

Finansministeren henviste til, at Sternrapporten taler om, at det er en global udfordring, og at vi skal finde omkostningseffektive løsninger og se på, hvor belastningen er størst, og hvor vi især kan sætte ind og gøre noget. Her skal alle lande bidrage, ikke kun Danmark og ikke bare vestlige lande. Skal vi løse den globale udfordring, sådan at menneskeheden får mest muligt ud af ressourcerne, og vi samtidig skal være i stand til at håndtere andre udfordringer, så kræver det omkostningsbevidsthed.

Svend Auken var meget bekymret for, at regeringens holdninger og politik mere afspejlede finansministerens holdning, end den afspejlede miljøministerens holdning.

Svend Auken pegede på, at siden 2004 er de faktiske udledninger af drivhusgasser steget, energiforbruget er steget, udbygningen af den vedvarende energi er gået i stå, og bevillingerne til forskningen er reduceret. Man taler om de fem spildte år.

I forbindelse med det, miljøministeren sagde om kvoter, mindede Svend Auken om, at Socialdemokraterne i sin tid bebrejdede regeringen, at den gav gratis kvoter, og at der var indbygget en stigning i dem. Det er derfor, Dansk Industri nu er så bekymret. Svend Auken tilføjede, at desværre er der også udsigt til, at man får en stigning i EU.

Svend Auken spurgte, om den strategiplan, miljøministeren talte om, var den plan fra sidste år, som gik ud på, at man ikke skulle have nogen energipolitik i Danmark, men alene overlade det til markedet. Nu var statsministeren kommet med nogle andre signaler, men indtil nu er der ikke kommet nogen ny strategiplan.

Svend Auken troede, miljøministeren kæmpede en brav kamp, men rent faktisk lever vi ikke op til vore forpligtelser. Svend Auken troede, at hvis miljøministeren havde lige så stor indflydelse som finansministeren, ville det se lysere ud.

Svend Auken sluttede med at opfordre til, at man konfronterer virkeligheden og så måske får det samarbejde, som han var enig med miljøministeren i at der er behov for.

Morten Messerschmidt forstod nærmest det, miljøministeren sagde, sådan, at hun var bundet af en juridisk forpligtelse, hvilket fritog hende for at tænke. Derfor hilste han velkommen, at finansministeren var i stand til at reflektere lidt selvstændigt over sagen.

I anledning af det, der var blevet sagt om, at Dansk Folkeparti ikke tror på, at Kyoto-protokollen kan løse problemerne, fremhævede Morten Messerschmidt, at Kyoto-protokollen kun handler om den menneskeskabte forurening, og den er en bagatel i forhold til de samlede udledninger. I den forbin-

delse henviste han til, at tallet 1/70 havde været fremme i debatten. Når man så sådanne tal, syntes Morten Messerschmidt, det var fornuftigt, at man reflekterede over dem.

Han bad miljøministeren om at forholde sig til 2 graders målsætningen. Er hun ikke enig i, at det er meget vanskeligt at forhindre en bestemt stigning i tallet, når man ikke klart har defineret udgangspunktet?

Charlotte Antonsen bad miljøministeren om at sende en A4 side om de tiltag, der er taget, siden Miljøagenturet fik tallene til sin rapport.

Lone Dybkjær takkede finansministeren for det generelle foredrag om, at det er nødvendigt at være omkostningsbevidst og prioritere vores indsats, men mente stadig, det er usædvanligt, at finansministeren blander sig på et bestemt fagområde, og betegnede det som en slags underløbning af miljøministeren. Hun kunne ikke tolke det anderledes end, at finansministeren ikke var enig med miljøministeren, og pegede på, at miljøministeren ikke kan foretage sig noget, som finansministeren og den øvrige regering ikke er enig i.

Anne Grete Holmsgaard ville gerne have et klart svar på, om finansministeren står klippefast bagved beslutningen fra EU om, at vi skal undgå, at den globale gennemsnitstemperatur stiger mere end 2 grader i forhold til gennemsnitstemperaturen i førindustriel tid. I øvrigt gjorde hun opmærksom på, at finansministeren ikke havde svaret på hendes 3 andre spørgsmål, som hun derfor gentog.

Mette Gjerskov takkede miljøministeren for svarene. Hun forstod, at man ikke på nuværende tidspunkt kunne sige, hvordan det står til i de andre europæiske lande.

Hun syntes ikke rigtig, hun fik svar fra finansministeren, men oplevede en hel forbrødring mellem finansministeren og Dansk Folkeparti, idet begge sætter spørgsmålstejn ved, om der er en sammenhæng mellem CO₂-udslip og de menneskeskabte klimaændringer, hvilket er fuldstændigt grundlæggende. Derfor gentog hun sit spørgsmål, om finansministeren er enig med Dansk Folkeparti i, at CO₂-udslip intet har med menneskeskabte klimaændringer at gøre.

Miljøministeren henviste til, at hun havde prøvet at beskrive, hvad det er for en lang række af tiltag, der er i gang, og som kommer i gang. Det er en kæmpe udfordring for hele verden at få knækket kurven, og Danmark er et af de lande, der faktisk tager det alvorligt og også bevæger sig i den rigtige retning.

I anledning af, at Svend Auken kritiserede, at man havde gjort en del af kvoterne gratis, sagde miljøministeren, at sådan var direktivet jo skrevet.

Miljøministeren bad oppositionen droppe den politiske spøg med, at hun og finansministeren ikke skulle være enige, idet hun pointerede, at det, hun havde sagt her, var regeringens politik; det er finansministeren og stats-

ministeren og hendes, det er den danske regerings synspunkt.

Miljøministeren henviste til, at der er en lang række EU-tiltag på vej, der er en ny dansk energistrategi på vej, og partierne vil blive inviteret til en drøftelse af den.

Morten Messerschmidts udtalelser kunne opfattes sådan, at det kun var miljøministeren, der følte sig juridisk forpligtet, men hun sagde, at finansministeren og alle andre ministre føler sig lige så forpligtet. Det er derfor legitimt, at man har en diskussion om, hvordan man håndterer denne megastore udfordring.

Miljøministeren sagde, at den 2 graders målsætning, EU har forpligtet sig til, ikke er grebet ud af den blå luft. Vi ved meget fra borer i jorden og fra iskerneboringer ved Grønland og Antarktis, og man kan anvende klimamodeller osv. Resultatet af den nyeste forskning er, at man nu kender temperaturen i førindustriell tid nogenlunde præcis. I de sidste ti år er den gennemsnitlige temperatur steget cirka 0,4 grader. Miljøministeren henviste til, at klimapanelet sagde, at over de sidste 50 år er stigningen primært menneskeskabt.

Hun opfordrede til, at man bevarer en vis åbenhed over for de videnskabelige teorier, men hun måtte forholde sig til det, som videnskaben bredt siger til politikerne, nemlig at der er sket klimaforandringer, og at det er de menneskeskabte, vi især kan gøre noget ved.

Miljøministeren lovede at fremsende det notat, Charlotte Antonsen bad om.

Miljøministeren sagde til Lone Dybkjær, at hun ikke følte sig underløbet af finansministeren, og henviste til, at man bruger oceaner af kræfter på sagen, som startede med, at finansministeren sendte hende en artikel. Hun mente, man skulle passe på, at man ikke gjorde det helt umuligt at have en almindelig kommunikation ministerkolleger imellem.

Finansministeren sagde til Lone Dybkjær, at han havde været med til Det Europæiske Råd, da 2 graders målsætningen blev besluttet, og derfor havde stillet spørgsmålet, om der egentlig var nogen, der vidste, hvad temperaturen var i førindustriell tid, og da han kom hjem fra mødet, havde han sendt miljøministeren et lille udpluk af det materiale, der forelå til topmødet. Han fastholdt, at når man politisk beslutter noget, der trækker lange spor, og som har tunge økonomiske følgevirkninger, bør man tage udgangspunkt i noget, man kan konstatere. Som nævnt vidste man ikke præcis, hvad gennemsnitstemperaturen var i perioden fra år 1000 til år 1750, men man vidste, hvad den var i 1950, og siden er den steget ½ grad. Det syntes han, man skulle forholde sig til.

I anledning af Anne Grete Holmsgaards spørgsmål, om han tog målsætningen med de 2 grader alvorligt, sagde finansministeren, at han gik ud fra, at det var de menneskeskabte klimaændringer, man talte om, for hvis man

taler om den samlede klimaændring, er man i en anden verden.

Finansministeren pegede på, at hvis man går ud fra en normalfordeling og ser på 90 pct. sandsynlighedsintervaller, så opgør Stern, at det koster et sted mellem 2,9 pct. og 35,2 pct. af BNP i år 2200. Der er jo en enorm usikkerhed, en enorm variation. I øvrigt stillede finansministeren spørgsmålstegn ved, om det overhovedet er den rigtige måde, man tilbagediskonterer på. Det er i hvert fald et kontroversielt valg.

Morten Messerschmidt sagde i anledning af miljøministerens bemærkninger om, at klimaændringer er irreversible, at vi havde været igennem to istider, som viste, at temperaturen i hvert fald havde vist sig at være temmelig reversibel. Forskellige målinger viser, at der har været markant mere CO₂ i jordens atmosfære, og det har ikke ført til en stigning i den gennemsnitlige temperatur. Derfor opfordrede han til, at man prøver at trænge overtroen lidt i baggrunden.

Når man siger, at man ikke vil have en temperaturstigning på mere end 2 grader i forhold til førindustriel tid, måtte Morten Messerschmidt gøre opmærksom på, at i førindustriel tid varierede gennemsnitstemperaturen med mere end 2 grader Celsius, idet den imellem istiderne var 5 grader højere.

Morten Messerschmidt vendte tilbage til, hvor meget af CO₂-udslippet der egentlig er menneskeskabt, og nævnte, at nogle forskere mener, det ligger på omkring 1½ procent. Det menneskeskabte har meget lidt betydning i forhold til de udledninger, der kommer fra vulkansk aktivitet.

Svend Auken erkendte, at det oversteg hans evner at tro på, at finansministeren og miljøministeren er enige, når han hørte, hvad de sagde under dette samråd. Miljøministeren havde givet et fuldstændig præcist svar på, hvad der ligger i 2 graders målsætningen, og derefter får vi et vittigt foredrag af finansministeren. Hvem er den toneangivende? Svend Auken fastholdt, at indtil nu er den danske klimapolitik kun smukke ord, men ingen realitet.

Anne Grete Holmsgaard opfordrede finansministeren til at svare på hendes spørgsmål – eventuelt blot ved at ryste på hovedet. Derefter gentog hun for anden gang spørgsmålene.

Charlotte Antonsen syntes efterhånden, samrådet var blevet uværdigt og pinligt, idet hun havde hørt de to ministre svare på spørgsmålene flere gange. De to ministre er enige om regeringens politik.

Mette Gjerskov gentog sit spørgsmål om, hvorvidt finansministeren er enig i Dansk Folkeparti i, at der ikke er nogen sammenhæng mellem CO₂-udslippet og de menneskeskabte klimaændringer.

Finansministeren henviste til, at han 117 gange havde sagt, at han var enig i det, miljøministeren havde sagt. Så er det utroligt, at man kan blive ved med at hævde, at regeringen ikke har én linje.

Han mente ikke, det var hans opgave at beslutte, hvad Morten Messer-

schmidt skulle mene. Hvis Dansk Folkeparti er enig i regeringens linje, er finansministeren enig med Dansk Folkeparti. Miljøministeren og finansministeren er enige, og det står alle andre frit for at tilslutte sig deres linje.

Finansministeren svarede på Anne Grete Holmsgaards spørgsmål, at vi har et afgiftssystem, som har det sigte at begrænse CO₂-udslip, så alle kommer til at bidrage.

Miljøministeren sagde, at man sagtens kunne sende en hel masse over om, hvad grundlaget er for 2 graders målsætningen, men det afgørende er, hvad vi politisk vil gøre. Man kan godt have forskellige holdninger til, om de 2 grader er et fornuftigt tal, men det er den målsætning, der er grundlaget for den danske klimapolitik og EU's klimapolitik.

Ikke mindst Svend Auken skulle acceptere, at det er en meget hård målsætning med en nedskæring på 21 procent, men den har regeringen overtaget og sagt, den ville leve op til. Derfor har den taget en lang række initiativer, og en lang række yderligere er på vej. Når Danmark står over for så stor en opgave, som en tidligere regering på Danmarks vegne har påtaget sig, syntes hun, man skulle lade være med at spille et spil om "hvem har aben?" Miljøministeren slog fast, at det er et hundrede procent regeringens intention, at vi, når vi når 2012, vil være et af de lande, der lever op til målsætningen.

FO **Punkt 4. Rådsmøde nr. 2766 (økonomi- og finansministre) den 28. november 2006**

Finansministeren: Direktivet om erhvervelse af større aktieposter i finansielle virksomheder forelægges til forhandlingsoplæg. De øvrige sager forelægges til orientering.

Jeg har ingen bemærkninger til sagerne om UK's foranstaltninger til bekæmpelse af momssvig og adfærdskodeks for erhvervsbeskatning, men jeg besvarer naturligvis gerne spørgsmål herom.

Om sagernes nærmere indhold henviser jeg som sædvanlig til de aktuelle notater.

1. Proceduren for uforholdsmæssigt store underskud vedr.

Polen

- Rådsbeslutning

Rådsmøde 2766 – bilag 1 (samlenotat side 3)

Udvalgsmødereferater:

(03) side 1292 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 2/7-04)

Finansministeren: Jeg forventer, at vi vedtager en beslutning, der slår fast, at Polens finanspolitiske tiltag ikke er tilstrækkelige til at efterleve Rådets henstilling. Beslutningen er endnu ikke ledsaget af en fremadrettet henstilling, som vil komme senere.

Beslutningen skyldes, at al tilgængelig information peger på manglende efterlevelse af anbefalingen om at bringe underskuddet ned under 3 pct. af BNP i 2007 i overensstemmelse med Polens første konvergensprogram fra medio 2004, når der tages hensyn til, at overskuddet i fondsbaserede pensionsordninger ikke må medregnes i de offentlige finanser.

Det oprindelige program planlagde et underskud på 1,5 pct. af BNP i 2007. Kommissionens skøn peger nu på et underskud på ca. 2 pct. af BNP i 2007. Polen planlægger selv et underskud på 1,7 pct. af BNP. Hertil skal så lægges ca. 2 pct. af BNP, da overskuddet i pensionsordningerne netop fra 2007 trækkes ud og forringer finanserne med ca. 2 pct. i Polen i henhold til den over 2 år gamle beslutning fra Eurostat. Polen har ellers opnået pæne budgetforbedringer i 2004 og især i 2005 og til dels i 2006, men linjen fastholdes ikke tilstrækkeligt i 2007.

Det skønnede underskud er således større end det oprindeligt planlagte underskud, som henstillingen var knyttet til, større end det senest planlagte underskud, og – når der tages højde for pensionsreglerne – klart større end 3 pct. af BNP. Kommissionens skøn indebærer således et samlet underskud på ca. 4 pct. af BNP i 2007.

Den tilgængelige information peger alt i alt på et underskud klart over 3 pct. af BNP. Reglerne tilsiger derfor en beslutning om utilstrækkelige tiltag i Polen. Polen er fra starten blevet anbefalet at tage højde for pensionsproblematikken.

Jeg vil støtte beslutningen om Polens utilstrækkelige tiltag, som der ventes enighed om. Polen har formelt ikke stemmeret, men anerkender beslutningen, idet man dog lægger vægt på, at det nationale skøn er et underskud på 3,7 pct., og at det med en gunstigere udvikling endda kan komme tættere på 3 pct. af BNP.

Et godt forløb for Polen vil være, at man med en kombination af yderligere budgettiltag og en fortsat gunstig udvikling kan bringe 2007-underskuddet endnu længere ned og måske i sidste ende efterleve anbefalingen. Kommissionens oplæg til ny henstilling må ventes fremlagt i forbindelse med behandlingen af Polens nye program i starten af 2007, hvor der muligvis vil foreligge ny positiv information, men ikke en ny officiel prognose.

Jeg vil godt tilføje med det samme – hvad jeg også har sagt tidligere – at jeg mener, at det, Eurostat har gjort med at trække overskuddet fra pensionsordningerne ud, vil gøre det meget svært for nye lande at gennemføre den slags pensionsordninger, som er gavnlige på længere sigt. Det vil jeg også give udtryk for til fordel for Polen. Jeg har hele tiden fundet, at det i virkeligheden var forkert, idet beslutningen gør det svært for et land, der i forvejen har problemer. Det er i virkeligheden med til at styrke holdbarheden i finanserne, at man opererer med arbejdsmarkedspensioner.

Svend Auken erklærede sig fuldstændig enig med finansministeren i det, han havde sagt om Eurostats behandling af arbejdsmarkedspensioner i Polen.

Han spurgte, om regeringen var opmærksom på, at der på socialministerens område er et direktiv på vej, som kan skabe yderligere vanskeligheder, hvis ikke vi får løst problemet, nemlig et direktiv som betyder, at folk frit skal kunne tage deres arbejdsmarkedspensioner med sig over grænserne. Det vil indebære, at et land, der har givet skattefrihed i indbetalingsperioden, må vinke farvel til skatten i udbetalingssituationen.

Morten Messerschmidt syntes, det var besynderligt, at EU på den anførte møde ville blande sig i, hvordan man udregner statsbudgettet i Polen.

Helle Sjelle syntes også, det var ærgerligt, at man ville behandle arbejdsmarkedspensioner i Polen på den angivne måde, og spurgte, om der var reelle muligheder for at ændre på tingenes tilstand.

Charlotte Antonsen var enig i det, Svend Auken sagde om arbejdsmarkedspensioner i Polen, og betegnede det som et problem, at man på den måde modvirker reformer, som indebærer, at man selv sparer op til sin pension. Hun pegede på, at når vi i Danmark har mindre problemer end andre lande

med den demografiske udvikling, er det fordi vi i midten af 1990'erne gennem kollektive overenskomster påbegyndte en meget stor opsparing til alderdommen.

Finansministeren sagde, at han syntes, det var en dum ordning, men nu havde Eurostats statistikere altså besluttet, hvordan det skulle beregnes. Han mente stadig, det var et problem, idet man derved gjorde det vanskeligere for de lande, der gerne ville gennemføre pensionsreformer, at forklare det over for befolkningen.

2. Forberedelse af Det Europæiske Råd den 14.-15. december 2006

a) Lissabonstrategien, Nationale Reformprogrammer

- *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 2766 – bilag 1 (samlenotat side 9)

Alm. del (06) – bilag 12 (udkast til fremskridtsrapport for reformprogram af 10/10-06)

Alm. del (05) – bilag 136 (fremskridtsrapport for Lissabonstrategien og de nationale reformprogrammer af 26/1-06)

Alm. del (05) – bilag 22 (nationalt reformprogram vedr. Lissabonstrategien af 20/10-05)

Finansministeren: EPC eksaminerer hvert år medlemsstaternes samlede strukturpolitik i sammenhæng med den makroøkonomiske udvikling. Som noget nyt er der i år foretaget en tematisk eksamination af energi, arbejdsmarkeder, innovation og bedre regulering.

Generelt konkluderer rapporten, at der er væsentlige fremskridt med landenes reformprocesser på de fire politikområder, og at resultaterne begynder at vise sig. Omvendt er der stadig et godt stykke vej til at nå målene i Lissabonstrategien. Derfor understreger rapporten også behovet for yderligere fremskridt. Det gælder særligt i forhold til at sikre øget konkurrence, bedre incitamenter i overførselssystemerne og længere tid på arbejdsmarkedet. Sidstnævnte er særlig vigtigt for at sikre holdbare offentlige finanser.

Rapporten ligger generelt på linje med regeringens opfattelse. Blandt andet er de udpegede hovedprioriteter på energiområdet sammenfaldende med det danske EU-energiinds spil. Rapporten fremhæver også behovet for at hæve tilbagetrækningsalderen i takt med en øget levetid for at sikre holdbare offentlige finanser. Mange lande har som Danmark indført mekanismer, som netop justerer pensionssystemerne i takt med ændringer i levetiden.

Jeg vil desuden fremhæve rapportens budskab om, at det er vigtigt at sikre omkostningseffektivitet og kvalitet af offentlige tiltag til at øge innovation, herunder forskning og udvikling. Det er også et vigtigt element i regeringens globaliseringsstrategi.

Vi kan se frem til, at Kommissionen til foråret kommer med landespecifikke anbefalinger. Den foreliggende rapport drejer sig som nævnt om be-

stemte temaer. Fremover vil man fra Kommissionens side give mere specifikke anbefalinger til de enkelte lande og dermed styrke muligheden for at fremme de nationale processer.

b) Globalisering

- Rådskonklusioner

Rådsmøde 2766 – bilag 1 (samlenotat side 13)

Finansministeren: Økofin har gennem det seneste år drøftet forskellige aspekter af globalisering. I forlængelse heraf har EPC senest udarbejdet en rapport om politikker relateret til udenlandske direkte investeringer og bevægelser af arbejdskraft.

Rapporten konkluderer generelt, at udfordringen for EU er at udvikle en mere udadvendt økonomisk politik og indrette sig til fortsat at kunne høste gevinsterne ved større mobilitet i investeringer og arbejdskraft. Det kræver blandt andet fortsatte fremskridt med Lissabonstrategien, herunder særligt strukturreformer som kan gøre økonomierne mere attraktive for investeringer og arbejdskraft udefra og gøre os bedre til at udnytte viden skabt i andre dele af verden.

Rapporten afspejler generelt regeringens holdning. Overordnet set lægger jeg vægt på, at der er så få hindringer som muligt for handel, investeringer og arbejdskraftbevægelser over landegrænser, både i EU og i resten af verden. Det er vigtigt at få etableret passende rammer herfor, som sikrer en stabil udvikling til gavn for alle.

3. Statistik – reduktion af de statistiske byrder

- Rådskonklusioner

Rådsmøde 2766 – bilag 1 (samlenotat side 16)

Finansministeren: Kommissionens meddelelse handler primært om at reducere virksomhedernes samlede svarbyrde på statistikområdet. Der lægges op til en strategi, der bygger på tre elementer: forenkling, prioritering og en styrket planlægningsproces.

Sammen med en del andre lande lægger vi vægt på, at initiativerne om forenkling m.v. øger statistikproducenternes mulighed for at omallokere ressourcer til nye og vigtigere statistikområder.

Omallokering af ressourcer vil ligeledes foregå ved hjælp af en prioriteringsmekanisme, som Kommissionen ventes at indføre for såvel ny som eksisterende statistikproduktion. Alle nye forslag, der indebærer en øget svarbyrde, skal underlægges en cost-benefit-analyse. Dette kommer også til at gælde alle eksisterende aktivitetsområder i et kommende 5-årsprogram.

Blandt de indholdsmæssige forenklinger er Intrastat, som vedrører

EU's statistikker for varehandel mellem medlemslandene, et af de vigtigste initiativer. På kort sigt fortsættes bestræbelserne på at reducere svarbyrden ved bl.a. at fritage et større antal virksomheder, visse data er blevet gjort frivillige, og der er blevet introduceret forenklet rapportering for komplekse produkter. På mellemlang og lang sigt foreslås at indføre et single-flow system med virkning fra 2010. Systemet vil medføre, at landene fremover kun skal indsende eksportoplysninger for så vidt angår handel mellem medlemslandene.

Økofin ventes på mødet at drage rådskonklusioner på baggrund af meddelelsen, hvor Økofin giver sin tilslutning til meddelelsen, herunder dens strategiske tilgang og arbejdsplan.

4. Den Europæiske Investeringsbank (EIB)

a) EIB's eksterne lånemandat 2007-13

- Generel tilgang

KOM (2006) 0324, KOM (2006) 0323

Rådsmøde 2766 – bilag 1 (samlenotat side 20)

Udvalgsmødereferater:

Alm. del (06) – bilag 28, side 20 (senest behandlet i EEU 6/10-06)

(05) side 1688 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 30/6-06)

Finansministeren: Sagen har været drøftet flere gange, og det forventes, at vi nu er klar til at indgå et kompromis på grundlag af et forslag fra formandskabet, herunder bl.a.:

- Et overordnet låneloft på 25,8 mia. euro for hele perioden med et supplerende uallokeret mandat på 2 mia. euro, der kan blive udløst af Rådet på baggrund af tilfredsstillende resultater af en midtvejsevaluering af lånemandatet i 2010. Maksimumrammen på 27,8 mia. euro er derved væsentligt lavere end Kommissionens forslag på 33 mia. euro, hvilket har været væsentligt for mange lande.
- Evalueringen i 2010 er en vigtig del af kompromiset. Den skal udarbejdes af både eksterne og interne konsulenter og foretages på både projekt, sektor-, lande- og regionsniveau, således at de samlede effekter på markedet, herunder den lokale finansielle sektor, afdækkes bedst muligt.
- Mange lande, herunder Danmark, har rejst kritik af EIB's praksis vedrørende målsætningen for lån til Asien og Latinamerika om gensidig interesse, som har resulteret i subsidielignende støtte til store europæiske virksomheder. I kompromiset fastholdes princippet som en ramme for udlån, men der fokuseres særligt på miljø og energiprojekter, og EIB kan desuden samarbejde med lokale virksomheder. Det vil sige, at der ikke længere er tale om diskrimination af lokale virksomheder.

Vi kan acceptere kompromiset, men havde gerne set, at det uallokere-

de supplerende mandat til eventuel aktivering efter 2010 havde været større via en omallokering inden for formandskabets overordnede ramme på 27,8 mia. euro, som vi er tilfredse med. Herigennem kunne vægten på midtvejsevalueringen, herunder EIB's fokus på merværdi og kvalitet, øges, men omvendt er 2 mia. euro, som der nu står i forslaget, jo ikke et beskedent beløb.

Vi har gennem forhandlingsforløbet lagt vægt på, at EIB's udlån skaber kvalitet og bidrager til udvikling af de lande, man opererer i. Vi vurderer, at disse kvalitative aspekter, herunder omformuleringen af begrebet "gensidig interesse", er adresseret tilfredsstillende i formandskabets kompromis. Begrebet skal i øvrigt omfattes af midtvejsevalueringen i 2010.

b) Facilitet for investeringer og partnerskab mellem EU og Middelhavsområdet (FEMIP)

- Rådskonklusioner

KOM (2006) 0592

Rådsmøde 2766 – bilag 1 (samlenotat side 27)

Udvalgsmødereferater:

(03) side 356 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 21/11-03)

Finansministeren: Vi skal desuden drøfte EIB's eksisterende og fremtidige aktivitet i Middelhavslandene under det såkaldte FEMIP-mandat, som er en del af det samlede eksterne lånemandat. Det sker på grundlag af en tidligere bestilt evaluering.

Erfaringerne fra EIB's operationer i området, der begyndte i 2002, har overvejende været positive, herunder især aktiviteter vedrørende opbygning af regionens infrastruktur, og banken er en betydelig aktør i området.

Selv om EIB har haft fokus på udlån til små og mellemstore virksomheder, har det imidlertid ikke været muligt at allokere mere end halvdelen af de samlede udlån til den private sektor. Det skyldes dels, at EIB ikke har haft tilstrækkeligt fokus på samarbejdet med lokale myndigheder vedrørende forbedring af erhvervslivets rammer, men også at der i Middelhavsregionen er barrierer for udviklingen af den private sektor som f.eks. et svagt erhvervs-klima og et underudviklet finansielt marked. Der er derfor behov for reformer på dette område for at fremme udviklingen af den private sektor, beskæftigelse og den økonomiske vækst.

I udkast til rådskonklusioner vedrørende EIB's fremtidige aktivitet i Middelhavsregionen fremhæves disse pointer, og at FEMIP's instrumenter generelt skal udvikles, således at sammenhængen mellem EIB's aktivitet og EU's naboskabspolitik styrkes, lokal interaktion øges og mere risikovillig kapital udbydes.

Vi støtter rådskonklusionerne og arbejder generelt for, at EIB's aktivitet under FEMIP forbedres og effektiviseres, således at investeringsmulighe-

derne i den private sektor styrkes.

Morten Messerschmidt pegede på, at reformviljen i de Middelhavslande, sagen drejede sig om, ikke var særlig stor, og mente, at en forudsætning for at skabe et bedre erhvervsklima, var opfyldelse af basale frihedsrettigheder og demokrati, så man kunne skabe et stabilt samfund, investorerne kunne have tillid til.

Finansministeren svarede Morten Messerschmidt, at EU presser på for at få gennemført nødvendige reformer, når man yder hjælp.

Udg. 5. (Evt.) Forslag til forordning om generelle regler for fællesskabets støtte inden for transeuropæiske net (TEN)
- Politisk enighed

KOM (2006) 0245, KOM (2004) 0475

Rådsmøde 2766 – bilag 1 (samlenotat side 32)

KOM (2005) 0076 – bilag 1 (grundnotat af 1/7-05)

KOM (2004) 0475 – bilag 1 (grundnotat af 8/3-05)

Udvalgsmødereferater:

Alm. del (06) – bilag 28, side 26 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 6/10-06)

Finansministeren: Punkt 5 vedrørende transeuropæiske net (TEN) er taget af dagsordenen for økofinmødet den 28. november og vil således ikke blive forelagt for udvalget i dag.

Svend Auken syntes, finansministeren skulle slås for, at man for så vidt angik grænseoverskridende transmissionssystemer kunne gå højere op med tilskuddet end de 20 pct., som han forstod af samlenotatet var maksimum for energiinvesteringer.

6. Finansielle tjenesteydelser

a) (Evt.) Betalingsdirektivet

- Generel tilgang

KOM (2005) 0603

Rådsmøde 2766 – bilag 1 (samlenotat side 39)

KOM (2005) 0603 – bilag 2 (grundnotat af 9/3-06)

EU-note (06) E 5 (notat af 23/10-06) om betalingsdirektivet og dankort)

Finansministeren: Ved min seneste forelæggelse af sagen orienterede jeg om, at formandskabet stilede mod at opnå politisk enighed om forslaget på det kommende rådsmøde.

Imidlertid er der rejst spørgsmål om, hvilke kapitalkrav de nye betalingsinstitutter som f.eks. udstedere af kreditkort og teleselskaber skal opfylde. Det kan derfor blive vanskeligt at nå til enighed allerede nu.

Nogle lande mener, at der skal gælde næsten samme regler for betalingsinstitutter, som gælder for pengeinstitutter.

Efter dansk – og en række andre landes – opfattelse er der ikke behov for at pålægge betalingsinstitutter samme kapitalkrav, som gælder for pengeinstitutter, fordi betalingsinstitutter – i modsætning til pengeinstitutter – f.eks. ikke modtager indlån. Derfor er betalingsinstitutters virksomhed ikke så risikofyldt som pengeinstitutters.

Strengt kapitalkrav vil føre til færre og dyrere ydelser og dermed være mod principperne i det indre marked. Desuden vil konkurrencen inden for betalingsformidling og udlånsvirksomhed begrænses.

Regeringen arbejder for, at der findes en løsning på dette spørgsmål.

Jeg kan i øvrigt fortælle, at der i det nuværende udkast til direktiv er tilslutning til den del af teksten, som er vigtig for os, især vedrørende finansieringen af dankortstrukturen og ansvarsreglerne ved misbrug af betalingskort. Det vil sige, at dankortet er gratis for forbrugerne, og at de ansvarsregler, der gælder i det danske system, er fuldstændig uændrede. Det var især det, vi lagde vægt på fra dansk side. Forhandlingerne pågår dog stadig. Jeg håber – bl.a. fordi de danske problemer i den tekst, vi kender nu, er løst – at man finder frem til en hurtig beslutning om direktivet.

Morten Messerschmidt læste direktivforslaget sådan, at det blev muligt at aftale mellem parterne, at passiv accept var tilstrækkelig, når der var tale om rentestigninger. Det mente han var i strid med de danske præceptive regler, som beskytter forbrugerne.

Han slog i øvrigt til lyd for, at der kom en generalklausul ind i direktivet svarende til den danske om, at man kunne tilsidesætte urimelige aftaler, når der var tale om en professionel koncipist.

Helle Sjelle syntes, det var positivt, at det så ud til, at vi kan bevare vor dankortordning i den nuværende form.

Finansministeren svarede Morten Messerschmidt med hensyn til den passive accept, at det fremgår af direktivet, at man skal oplyse, hvis man vil ændre vilkårene, og tilføjede, at vi arbejder på, at de regler, der kommer til at gælde, svarer til dem, vi har i Danmark.

Morten Messerschmidt var glad for, at regeringen ville arbejde for at få samme beskyttelsesniveau som i Danmark, men slog igen til lyd for, at der kommer en generalklausul ind i direktivet, idet der ellers vil være tale om en klar forringelse for forbrugerne retssikkerhed. Han ville gerne have finansministeren til at bekræfte, at hvis der ikke kommer en sådan generalklausul, stemmer Danmark nej til direktivet.

Finansministeren gentog, at vi arbejder for, at vi ikke skal ændre de regler, der gælder i Danmark, og pegede på, at der i direktivet står, at der skal gå to måneder, hvis man ændrer i vilkårene, og så kan forbrugeren jo sige aftalen op.

FO **b) (Evt.) Direktivforslag om erhvervelse af større aktieposter i finansielle virksomheder**

- *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (Økofin) den 28/11-06, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde*

KOM (2006) 0507

Rådsmøde 2766 – bilag 1 (samlenotat side 47)

KOM (2006) 0507 – bilag 2 (grundnotat af 16/11-06)

Udvalgsmødereferater:

(05) side 1166 (senest behandlet i EEU 28/4-06)

(05) side 227 (behandlet i EEU 4/11-05)

Finansministeren: Jeg forelægger sagen med henblik på tidligt forhandlingsoplæg. Sagen kommer ikke på det kommende møde, da der fortsat er udeståender.

På baggrund af betydeligt færre grænseoverskridende fusioner og opkøb i den finansielle sektor sammenlignet med andre sektorer har Kommissionen undersøgt mulige hindringer for grænseoverskridende fusioner og virksomhedsopkøb i denne sektor. Undersøgelsen fremhævede bl.a. nationale tilsynsbeføjelser og -praksis som eksempel på en barriere for konsolidering i sektoren.

På den baggrund har Kommissionen fremsat forslag om ændring af de direktiver, der regulerer finansielle tjenesteydelser med hensyn til bestemmelser om erhvervelse af større aktieposter i finansielle virksomheder, herunder kredit-, forsikrings- og investeringsinstitutter.

Formålet er at opnå en mere effektiv og transparent godkendelsesprocedure ved bl.a. at harmonisere tidsfristerne for de nationale tilsynsmyndigheders vurdering af aktieerhvervelse og strømline de kriterier, der skal lægges til grund for den tilsynsmæssige vurdering af aktieerhvervelsen. Det gælder bl.a. erhververens omdømme og finansielle bæredygtighed samt eventuel mistanke om hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Desuden stilles der forslag til procedure for samarbejde mellem medlemslandenes tilsynsmyndigheder samt krav om udlevering af de dokumenter, som tilsynsmyndigheden lægger til grund for sin afgørelse, til Kommissionen.

Som nævnt er der fortsat udeståender i sagen, herunder at et betydeligt antal lande ønsker længere frister til at behandling af ansøgninger om erhvervelse af større aktieposter.

I Danmark har vi i forvejen en effektiv godkendelsesprocedure ved aktieerhvervelse, og vi støtter Kommissionens direktivforslag, herunder at fjerne hindringer for konsolidering i den finansielle sektor på tværs af EU's grænser.

Svend Auken kunne støtte regeringens forhandlingsoplæg.

Han spurgte, om finansministeren ville bringe diskussionen om swift-systemet op, idet han pegede på, at swiftsystemet – ifølge en artikel i New York Herald Tribune fra dagen før på side 3 – havde udleveret oplysninger til den amerikanske efterretningstjeneste i strid med alle regler.

Finansministeren svarede Svend Auken, at regeringen ikke havde konkrete informationer om sagen med swiftsystemet, men udgangspunktet er, at personfølsomme oplysninger skal beskyttes. Han lovede at oversende et notat om sagen.

Morten Messerschmidt havde forståelse for, at de amerikanske myndigheder gerne ville have oplysninger til brug for terrorbekæmpelsen.

c) Clearing og afvikling – Code of Conduct

- *Kommissionen informerer / Udveksling af synspunkter*

KOM (2004) 0312

Rådsmøde 2766 – bilag 1 (samlenotat side 52)

Bilag (03) 1147 (supplerende grundnotat af 10/8-04)

Udvalgsmødereferater:

Alm. del (06) – bilag 28, side 22 (senest behandlet i EUU 6/10-06)

Finansministeren: Øget internationalisering har skabt et større behov for, at værdipapirer kan handles sikkert og effektivt på tværs af EU's grænser. Forskellige nationale regler og mange mellemlid fra sælger til køber er aktuelle eksempler på, at de finansielle markeder kunne fungere bedre på tværs af grænserne.

I stedet for egentlig regulering på området – som det først var hensigten at indføre – orienterede Kommissionen på økofinmødet i oktober om, at markedet i første omgang selv skulle løse problemerne i form af en "Code of Conduct".

En sådan kodeks er underskrevet og udsendt af diverse relevante parter inden for clearings- og afviklingssektoren den 7. november. Det forventes, at Kommissær McCreevy vil orientere os om indholdet heri, herunder rammer for hvornår og hvordan der skal tilvejebringes prisgennemsigtighed, sikring af effektiv adgang til børser og afviklingssystemer mv. på aktiemarkedet.

I et udkast til rådskonklusioner pointeres det bl.a., at Kommissionen bør følge markedet og udviklingen tæt samt vurdere behovet for egentlig lovgivning, såfremt fremskridtene på området ikke er tilfredsstillende.

Regeringen støtter sektorens arbejde og Kommissionens tilgang på området og finder det vigtigt, at behovet for regulering løbende vurderes gennem dialog mellem Kommissionen og medlemslandene. Vi kan derfor støtte rådskonklusionerne.

Morten Messerschmidt roste EU for, at man går væk fra at lave en lovmæssig regulering af området og lader parterne selv lave en Code of Con-

duct. Han spurgte, hvordan finansministeren syntes det gik.

Finansministeren svarede, at hvis den Code of Conduct, der er tale om, ikke virker, må vi skride til lovgivning.

7. Skat

a) Alkoholbeskatning

- *Generel tilgang*

KOM (2006) 0486, KOM (2004) 0223

Rådsmøde 2766 – bilag 1 (samlenotat side 56)

Bilag (03) 1242 (grundnotat af 21/9-04)

Udvalgsmødereferater:

Alm. del (06) – bilag 72, side 253 (senest behandlet i EEU 3/11-06)

(042) side 263 (behandlet i EEU 8/4-05)

Finansministeren: På økofinmødet den 7. november drøftede man forslaget om at inflationsregulere minimumssatserne for punktafgifter på alkohol og alkoholholdige drikkevarer, således at realværdien af de eksisterende satser genoprettes.

Tyskland og enkelte andre medlemslande modsatte sig imidlertid en stigning i afgiften på øl. Tyskland kunne ikke acceptere en stigning i ølafgiften samtidig med den tyske forhøjelse af moms. Der blev derfor ikke opnået enighed om forslaget.

Formandskabet har fremsat et kompromisforslag, der indebærer, at minimumssatsen for øl kun inflationsreguleres med 4,5 pct. De øvrige minimumssatser stiger med 31 pct. på linje med Kommissionens forslag. Endvidere foreslår formandskabet, at der indføres en automatisk inflationsregulering af minimumssatserne hvert tredje år gældende fra 2011.

Jeg kan støtte dette kompromisforslag, selv om jeg gerne havde set en større stigning i minimumssatsen for øl.

Hvis nogen skulle spørge sig selv, om denne automatiske stigning i minimumssatserne på øl griber ind i vores skattestop, kan jeg sige, at det gør den – om 60 år. Hvis nogen spørger: ”Hvad så?”, vil jeg sige, at det må vi se på til den tid.

Da flere af medlemmerne af Europaudvalget kædede dagsordenens punkt 7 a sammen med punkt 7 b, er diskussionen af begge punkter refereret nedenfor under punkt 7 b.

b) Rejsegodsdirektivet

- *Generel tilgang*

KOM (2006) 0076

Rådsmøde 2766 – bilag 1 (samlenotat side 61)

KOM (2006) 0076 – bilag 2 (grundnotat af 27/3-06)

KOM (2006) 0076 – bilag 3 (revideret grundnotat af 10/5-06)
KOM (2006) 0076 – bilag 4 (2. reviderede grundnotat af 29/8-06)
Udvalgsmødereferater:
Alm. del (06) – bilag 72, side 254 (senest behandlet i EUU 3/11-06)

Finansministeren: På økofinmødet den 7. november drøftede man størrelsen af beløbsgrænsen for indførelse af varer fra tredjelande. Et flertal af medlemslande kunne acceptere et forslag om en beløbsgrænse på 350 euro, men ét medlemsland modsatte sig dette forslag og ønskede i stedet en højere beløbsgrænse. Det land, der ikke kunne acceptere forslaget, var Storbritannien. Der blev derfor ikke opnået enighed om forslaget.

Formandskabet har nu fremsat et nyt kompromisforslag med to alternativer:

A. En beløbsgrænse på 350 euro for alle transportformer eller

B. En sontring mellem rejseformer, herunder en beløbsgrænse for flyresende på 500 euro og 300 euro for andre rejsende. Sondringen foreslås enten at være obligatorisk for alle medlemslande eller at være valgfri.

Derudover foreslås det at indføre en valgfri differentiering mellem flyrejsende og andre rejsende med hensyn til mængdegrænser for tobaksprodukter.

Fra dansk side kan vi – som det tidligere har været oplyst – støtte forslaget om en beløbsgrænse for alle medlemslande på 350 euro. I dag er den 175 euro.

Til gengæld er vi forbeholdne over for forslaget om at indføre en sontring mellem transportformer, dels af konkurrencemæssige hensyn, dels af administrative og kontrolmæssige hensyn.

Vi arbejder for at sikre ensartede regler for alle medlemslande, men i sidste ende vil vi dog ikke blokere for særordninger til enkelte medlemslande, hvis der herved kan opnås enighed om forslaget.

Morten Messerschmidt betegnede det som grotesk, at man i EU har høje afgifter på øl, men ingen afgift på vin. Han opfordrede til, at man krævede som betaling for at gå med til at inflationsregulere afgifterne, at der også kom en afgift på vin, idet det nuværende system helt klart indebærer en forringelse af de ølproducerende landes konkurrenceevne.

Med hensyn til rejsegodsdirektivet betegnede Morten Messerschmidt det som tåbeligt at have regler, der var forskellige for flytransport og transport på land eller pr. skib, og pegede i øvrigt på, at man også med hensyn til de mængdemæssige begrænsninger favoriserede de vinproducerende lande i forhold til de ølproducerende. Han slog til lyd for, at man i stedet for mængdemæssige begrænsninger sagde, at man måtte medtage varer til eget forbrug.

Helle Sjelle ville også gerne have finansministeren til at gøre noget

for at formindske den skævvridning mellem øl og vin, som de nuværende regler er udtryk for.

Anne Grete Holmsgaard forstod ikke, at regeringen ville være med til at tillade, at man tog flere varer med over grænserne, når vi ikke kunne få indført minimumssatser for vinafgifter. Hun mente, forslaget ville forøge grænsehandelen.

Charlotte Antonsen var irriteret over, at man ikke bare kunne fylde kufferten op, når man var ude at rejse, men mente, det var nødvendigt med restriktioner for at beskytte vort høje moms niveau og afgiftsniveau. Hun syntes, det var naturligt, at man forhøjede grænsen en lille smule svarende til inflationsudviklingen.

I anledning af Morten Messerschmidts bemærkning om det tåbelige i at have forskellige regler for flytransport og anden transport pegede hun på, at der er større muligheder for at omgå reglerne ved at gå frem og tilbage over grænsen flere gange, når der er tale om landtransport fra et tredjeland til et EU-land, end hvis man skal tage et fly.

Finansministeren svarede, at der er tale om et meget følsomt område, og det ville være svært at overbevise en franskmand om, at der skulle lægges afgifter på vin, så han troede ikke, det var på det punkt, vi skulle bruge alle vore kræfter. I øvrigt tilføjede han, at tyskerne modsætter sig forhøjelsen af ølafgiften, fordi de i 2007 vil forhøje momsen.

Finansministeren svarede vedrørende rejsegodsreglerne, at det ikke er Danmark, der presser på, men der er et stærkt ønske fra andre lande om at regulere satserne – f.eks. havde England ønsket grænsen sat op til 1.000 euro. Finansministeren mente, vi skulle være lidt imødekommende, og var derfor indstillet på at tilslutte sig det, der kunne blive enighed om.

Morten Messerschmidt mente, det måtte være muligt for finansministeren at overbevise franskmændene om, at det er utåleligt, at de ved deres stillingtagen til vinafgifter forringer vores konkurrenceevne, idet han pointerede, at Danmark jo har vetoret med hensyn til rejsegodsdirektivets regler.

Finansministeren pegede på, at ethvert land har vetoret, så vi kan ikke bare sige, at der skal være afgifter på vin. Frankrig skal også stemme for det. Finansministeren tilføjede, at Danmark i øjeblikket ikke er specielt populært hos de franske vinbønder, da den danske landbrugskommissær har forslået, at man fjerner hvad der svarer til 400.000 hektar jord fra vinproduktionen ved at rive vinstokkene op.

c) Momspakken

- *Generel tilgang/Rådskonklusioner*

KOM (2006) 0210, KOM (2005) 0334, KOM (2004) 0728, KOM (2003) 0822

Rådsmøde 2766 – bilag 2 (tillæg til samlenotat)
Udvalgsmødereferater:
(05) side 1439 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 6/6-06)
(05) side 1170 (behandlet i EEU 28/4-06)

B2B og B2C

KOM (2003) 0822 – bilag 1 (grundnotat af 4/10-05)
Udvalgsmødereferater:
(05) side 591 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 15/12-05)
(041) side 371 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 3/12-04)

One stop show m.v.

KOM (2004) 0728 – bilag 2 (supplerende grundnotat af 14/4-04)
Udvalgsmødereferater:
(05) side 224 (behandlet i EEU 4/11-05)

Forlængelse af særordning for e-handelsydelser for 3. lande

KOM (2006) 0210 – bilag 1 (grundnotat af 22/5-06)

Finansministeren: På mødet venter jeg, at formandskabet vil præsentere en fremskridtsrapport og konkludere, at det tekniske arbejde endnu ikke er nået så langt, at momspakken er moden til beslutning. Samtidig vil formandskabet ifølge vores seneste oplysninger foreslå en toårig forlængelse af særordningen for e-handelsydelser fra tredjelande. Formandskabet vil endvidere lægge op til, at arbejdet med den samlede pakke skal fortsætte med høj prioritet med henblik på en løsning på økofinrådsmødet i juni næste år.

Jeg forventer enighed om, at der skal arbejdes videre med momspakken, og at e-handelsordningen forlænges. Det kan vi i givet fald også støtte fra dansk side.

Morten Messerschmidt betegnede det som utroligt positivt, at man ville gøre noget for at modvirke den udbredte svindel med momsbetalingerne, men pegede på, at som han læste direktivet, lægger der op til, at virksomhederne i de 24 andre medlemslande skal betale moms til danske myndigheder. Hvis det er rigtigt forstået, ville han høre, om finansministeren ikke er enig i, at det åbner op for en hel del svindel, for hvordan skal de danske myndigheder nogen sinde kunne kontrollere det?

Finansministeren svarede Morten Messerschmidt, at der ikke er tale om, at der kommer færre indtægter, men man vil udnytte det digitale system, således at transaktionerne registreres ét sted, men pengene fordeles til de enkelte lande efterfølgende.

d) UK's foranstaltning til bekæmpelse af momssvig for visse elektroniske varer

- Politisk enighed

KOM (2006) 0555

Rådsmøde 2766 – bilag 1 (samlenotat side 71)

Udvalgsmødereferater:

Alm. del (06) – bilag 72, side 255 (senest behandlet i EEU 3/11-06)

Finansministeren: Dagsordenens punkt 7 d om UK's foranstaltninger til bekæmpelse af momssvig for visse elektroniske varer har jeg ingen bemærkninger til, men jeg besvarer naturligvis gerne spørgsmål herom.

Morten Messerschmidt stillede spørgsmålstegen ved, om det hjalp noget, at mellemhandleren skulle betale moms som køber og ikke som sælger, hvis mellemhandleren forsvandt.

Finansministeren pegede på, at det er UK, der har ønsket ordningen indført for at undgå omgåelser, men Frankrig har modsat sig forslaget, idet det er bange for, at man blot flytter problemet over til Frankrig. Med det system, UK ønsker, er det den, der har varerne, der skal betale momsen.

e) Bekæmpelse af skattesvig

- Rådskonklusioner

KOM (2006) 0254

Rådsmøde 2766 – bilag 3 (tillæg til samlenotat)

Udvalgsmødereferater:

(05) side 1443 (senest behandlet i EEU 6/6-06)

Finansministeren: Jeg kan sige, at årsagen til, at dagsordenen er lidt blandet, er, at det finske formandskab samler sagerne op på dette møde. På mødet forventes en drøftelse af et udkast til rådskonklusioner, der opfordrer Kommissionen til at forberede en EU-strategi for svigbekæmpelse – først og fremmest på afgiftsområdet og herunder særligt med hensyn til moms.

Konklusionsteksten lægger op til, at Kommissionen prioriterer initiativer, der kan fremme en mere effektiv brug af det eksisterende administrative samarbejde samt hurtigere og mere detaljeret udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne.

Med hensyn til at bekæmpe svig ved mere grundlæggende ændringer af momssystemet har der ikke kunnet opnås enighed om nye initiativer. Drøftelserne har været koncentreret om omvendt betalingspligt for moms af indlandske leverancer mellem virksomheder, men flere lande er imod en sådan ordning, selv om den vil være valgfri.

Jeg forventer, at der på mødet opnås enighed om rådskonklusionerne. Man skal huske, at det kræver enighed mellem alle lande, for at vi kan komme videre.

Svend Auken gik ud fra, at vi aktivt vil arbejde for, at man bruger EU-samarbejdet til at undgå en underminering af finansieringsgrundlaget for velfærdssamfundet.

f) Adfærdskodeks for erhvervsbeskatning

- *Fremlæggelse af gruppens rapport*

Rådsmøde 2766 – bilag 1 (samlenotat side 76)

Udvalgsmødereferater:

(05) side 1170 (behandlet i EEU 28/4-06)

Finansministeren: Dagsordenens punkt 7 f om adfærdskodeks for erhvervsbeskatning har jeg ingen bemærkninger til, men jeg besvarer naturligvis gerne spørgsmål herom.

Morten Messerschmidt pegede på, at det ville favorisere lande med en lav generel erhvervsbeskatning, at man ikke måtte lave lovbestemmelser, som indebar lempelser i erhvervsbeskatning for visse typer af virksomheder. Da vi har en relativt høj erhvervsbeskatning i Danmark, vil det forringe vor konkurrenceevne i forhold til lande som Irland, der har en lav erhvervsbeskatning.

Finansministeren svarede, at der ikke er noget i reglerne, der forhindrer, at man reducerer beskatningen, det skal blot ske ud fra et princip om ligebehandling af indenlandske og udenlandske virksomheder.

g) Fælles konsolideret selskabsskattebase i EU (CCCTB)

- *Fremskridtsrapport*

KOM (2006) 0157

Rådsmøde 2766 – bilag 1 (samlenotat side 80)

Udvalgsmødereferater:

(05) side 1443 (senest behandlet i EEU 6/6-06)

Finansministeren: På mødet forventes Kommissionen at redegøre for arbejdet i arbejdsgruppen for en fælles konsolideret selskabsskattebase i EU (CCCTB) det seneste halve år og planerne for det videre arbejde.

Jeg forventer ikke, at Kommissionens redegørelse vil afsløre væsentlige fremskridt i arbejdet. Der er stadig betydelige udeståender om forslagetets substans, blandt andet bredden af selskabsskattebasen, fordelingen af provenuet af skatter, og hvordan reglerne kan justeres, hvis der f.eks. opstår uforudsete skattehuller.

Flere lande har på forhånd erklæret sig som modstandere af en fælles selskabsskattebase af principielle grunde, og på nuværende tidspunkt vurderes det derfor at blive særdeles vanskeligt at opnå enighed mellem medlemsstaterne.

Som jeg tidligere har nævnt for udvalget, er vi positive over for at drøfte mulighederne for en harmonisering af reglerne for selskabsskattebasen, men en endelig stillingtagen vil afhænge af det konkrete forslag fra Kommissionen.

Jeg må sige her, at det er ikke overraskende, at der er uenighed. Den uenighed har været der lige fra starten. Man accepterer at sætte et arbejde i gang med at undersøge mulighederne. Det er vigtigt på sigt at få en fælles selskabsskattebase, men det kommer til at tage år. Det er altså en lang proces, og vi må tage den tid, der skal til.

Udg. 8. (Evt.) Rådets beslutning om EU's egne indtægter

- *Generel tilgang*

KOM (2006) 0099

Rådsmøde 2766 – bilag 1 (samlenotat side 84)

KOM (2006) 0099 – bilag 1 (grundnotat af 7/4-06)

Finansministeren: Punkt 8 vedrørende EU's egne indtægter er taget af dagsordenen for økofinmødet den 28. november og vil således ikke blive forelagt for udvalget i dag.

Svend Auken havde hørt rygter om, at England ikke bare ville have den klassiske rabat, men ville have en ekstra rabat, fordi man nu gav en rabat til Sverige, Østrig og Holland. Han håbede, Danmark ville stå fast på, at det kunne der ikke blive tale om.

Finansministeren svarede Svend Auken, at vi ønskede at holde fast i det, der var aftalt vedrørende den britiske rabat på Det Europæiske Råds møde under britisk formandskab, så vi ville ikke gå med til, at UK fik en ekstra rabat.

10. Siden sidst

a) Undtagelse til energibeskatningsdirektivet

KOM (2006) 0342

KOM (2006) 0342 – bilag 1 (grundnotat af 1/11-06)

Finansministeren: Reglerne om beskatning af energiprodukter og elektricitet i EU er omfattet af energibeskatningsdirektivet. Danmark har tre undtagelser fra dette direktiv:

- En differentieret afgift for benzin, afhængig af, om benzinen udleveres fra benzinstationer med eller uden dampretursystem.
- Afgiftsfritagelse for brændstof til ikke-erhvervsmæssig privatflyvning.
- Afgiftsgodtgørelse for brændstof til køretøjer, der anvendes til lokal offentlig personbefordring

Efter Kommissionens opfattelse udløber undtagelserne den 31. december 2006. Kommissionen har desuden meddelt, at den ikke agter at forlænge undtagelserne, da den ikke anser dem for nødvendige.

Flere medlemslande, herunder Danmark, er ikke enige med Kommissionen i dens fortolkning af direktivets bestemmelser om forlængelse af und-

tagelserne. Ifølge vores opfattelse ophører undtagelserne ikke, medmindre der er vedtaget et forslag om det.

Da Kommissionen ikke har ændret holdning i sagen, har regeringen anmodet Kommissionen om at få forlænget de tre undtagelser, som Danmark ønsker at bevare. Kommissionen har ikke svaret på denne anmodning endnu.

Hvis Kommissionen ikke imødekommer anmodningen, vil vi overveje, hvilke tiltag der i den forbindelse skal iværksættes.

Vi er helt på linje med en række andre lande. Vi har opfattet det sådan, at hvis der skal ske ophør, skal man vedtage det.

Charlotte Antonsen spurgte, om det kun er Danmark, der har undtagelser fra energibeskatningsdirektivet, eller om andre lande også har problemer med, at Kommissionen nu vil ophæve undtagelserne.

Svend Auken sagde, at hvis vi virkelig mener, at det er urigtigt, når Kommissionen siger, at der ikke skal en positiv beslutning til for at ophæve undtagelserne, hvorfor opretholder vi så ikke bare undtagelserne og lader Kommissionen om at tage retlige skridt?

Formanden konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg under dagsordenens punkt 6 b vedrørende erhvervelse af større aktieposter i finansielle virksomheder, idet ingen havde udtalt sig imod det.

FO Punkt 5. Rådsmøde nr. 2767 (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerbeskyttelse) den 30. november - 1. december 2006 – del 2 (beskæftigelse, sundhed og forbrugerbeskyttelse)

Indenrigs- og sundhedsministeren: Jeg skal forelægge sundhedspunkterne på dagsordenen for rådsmødet den 30. november. Derudover vil jeg under punktet ”Siden sidst” på dagsordenen orientere udvalget om Kommissionens høring om Fællesskabets indsats på sundhedsområdet.

Jeg vil forsøge at gøre det kort. Der er fem sundhedssager på dagsordenen. Forslaget til forordning om lægemidler til avanceret terapi, der var punkt 6 på dagsordenen, er udgået. Den sag vil jeg derfor forelægge for udvalget ved en senere lejlighed.

Jeg vil konkret fremhæve to sager. De øvrige sager vil jeg ikke komme ind på, medmindre udvalget ønsker det.

1. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om oprettelse af det 2. EF-handlingsprogram for sundhed (2007-2013)

- Politisk enighed

KOM (2006) 0234, KOM (2005) 0115

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 2)

KOM (2006) 0234 – bilag 1 (grundnotat af 18/7-06)

KOM (2006) 0234 – bilag 2 (grundnotat af 13/7-06)

KOM (2005) 0115 – bilag 1 (grundnotat af 28/6-05)

Udvalgsmødereferater:

Alm. del (06) – bilag 71, side 210 FO (forhandlingsoplæg forelagt EUU 27/10-06)

Indenrigs- og sundhedsministeren: Jeg vil ikke komme ind på denne sag, medmindre udvalget ønsker det.

Lone Dybkjær var klar over, at indenrigs- og sundhedsministeren havde mandat på sagen, og gik ud fra, at når han ikke sagde noget om den, var det, fordi der ikke var noget nyt.

Indenrigs- og sundhedsministeren bekræftede, at han havde mandat på området, og sagde, at det eneste udestående punkt var, at Europa-Parlamentet ønskede at øge bevillingen med 5 pct. eller ca. 18 mio. euro. Han håbede, drøftelsen herom kunne munde ud i en kompromisløsning.

2. Rådskonklusioner om sundhed i alle politikker

- Vedtagelse

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 9)

Indenrigs- og sundhedsministeren: Jeg vil ikke komme ind på denne sag, medmindre udvalget ønsker det.

3. EU-alkoholstrategi

a) Kommissionens meddelelse om en EU-alkoholstrategi

- *Politisk drøftelse/åben debat*

KOM (2006) 0625

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 11)

b) Rådskonklusioner om en EU-alkoholstrategi

- *Vedtagelse*

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 11)

Indenrigs- og sundhedsministeren: Kommissionen fremlagde den 26. oktober en meddelelse om en EU-alkoholstrategi med henblik på at mindske alkoholrelaterede skader. Det var en meddelelse, som før fremlæggelsen gav anledning til en vis offentlig omtale.

Kommissionen har ikke fremlagt konkrete forslag til regulering og har i meddelelsen klart givet udtryk for, at man ikke agter at fremsætte forslag til EU-lovgivning med henblik på at mindske alkoholrelaterede skader. Det synes at være en fornuftig beslutning. Det er noget, som medlemslandene bedst selv kan sætte nationale regler for.

Kommissionen har derimod lagt op til, at man ved samarbejde på fællesskabsniveau skal søge at understøtte og supplere medlemslandenes nationale strategier og politikker på alkoholområdet med henblik på at mindske forekomsten af alkoholrelaterede skader. Det skal bl.a. ske ved udvikling af strategier, der har til formål at mindske drikkeri blandt mindreårige, udveksling af god praksis på områder som salg og servering af alkohol samt indsamling af statistiske oplysninger fra medlemslandene om alkoholforbrug.

Formandskabet har lagt op til, at der ved rådsmødet – udover en politisk drøftelse af strategien – skal vedtages rådskonklusioner. De vil primært tage sigte på at hilse strategien velkommen og tilskynde til, at Kommissionen og medlemslandene følger op på og videreudvikler strategien.

Det foreliggende initiativ, der tager sigte på at mindske alkoholrelaterede skader gennem fremme af det europæiske samarbejde, kan vi fra dansk side støtte. Der er ingen tvivl om, at vi på europæisk niveau gennem samarbejde og udveksling af oplysninger om vores nationale strategier og politikker kan lære meget af hinanden.

Vi vil fra dansk side derfor kunne støtte alkoholstrategien og forslaget til rådskonklusioner.

4. Det Internationale Sundhedsregulativ (IHR)

- Statusrapport

KOM (2006) 0552

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 15)

Udvalgsmødereferater:

(03) side 1081 (senest behandlet i EEU 28/5-04)

(03) side 442 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 28/11-03)

Indenrigs- og sundhedsministeren: WHO's regulativ er et multilateralt initiativ til udvikling af et effektivt og verdensomspændende overvågningsberedskab til beskyttelse af borgerne mod folkesundhedsmæssige risici af international betydning – f.eks. SARS eller en influenzapandemi. Formålet med regulativet er at beskytte folkesundheden og samtidig at tilgodese behovet for at undgå unødvendige afbrydelser i samhandel og samfærdsel.

Verdenssundhedsforsamlingen vedtog i maj måned 2005 et revideret internationalt sundhedsregulativ, og det træder i kraft den 15. juni 2007. I modsætning til, hvad der typisk gør sig gældende for konventioner, skal regulativet ikke ratificeres for at blive bindende. En stat bliver simpelt hen bundet af det den 16. december 2006, medmindre staten inden da har meddelt WHO, at den ikke ønsker at være bundet af hele eller dele af regulativet.

Med hensyn til dansk deltagelse er det således, at regulativet kan gennemføres i Danmark uden lovændringer. Vi vil således blive bundet af regulativet i december, og det vil de øvrige EU-medlemslande også. Ingen medlemslande ventes at tage forbehold over for regulativet. Dele af regulativet vedrører områder med fællesskabskompetence, og da Fællesskabet ikke har mulighed for at deltage i regulativet, vil medlemslandene skulle påtage sig de pågældende forpligtelser på Fællesskabets vegne.

Verdenssundhedsforsamlingen vedtog på sin samling i maj i år en resolution om frivillig tidlig implementering af de dele af regulativet, der er relevante for influenza-pandemi-beredskabet. Resolutionen tilskynder landene til – før den formelle ikrafttrædelse – at implementere de dele af regulativet, der vedrører etablering af mekanismer til hurtig identifikation og rapportering af begivenheder, der kan udgøre en alvorlig risiko for folkesundheden. Medlemslandene opfordres bl.a. til at udpege det nationale IHR-kontaktpunkt senest 90 dage efter vedtagelsen af resolutionen.

Danmark har i overensstemmelse med resolutionen udpeget det nationale danske IHR-kontaktpunkt. Det danske kontaktpunkt er Epidemiologisk Afdeling på Statens Serum Institut, der overvåger og vurderer information om sundhedstrusler og på baggrund heraf rådgiver Sundhedsstyrelsen om, hvorvidt Sundhedsstyrelsen skal iværksætte konkrete foranstaltninger til beskyttelse af befolkningens sundhed i tilfælde af udbrud af en smitsom sygdom. Danmark opfylder allerede anbefalingerne om overvågning og konsultation i til-

fælde af udbrud af en smitsom sygdom, og vi opfylder også anbefalingerne om iværksættelse af eventuelle sundhedsmæssige foranstaltninger over for rejsende, der ankommer til Danmark, og som er under mistanke for at være smittet med en smitsom sygdom.

På rådsmødet vil der blive gjort status over gennemførelsen af regulativet i medlemslandene. Derudover vil der blive lagt op til, at de mere tekniske og detaljerede drøftelser om, hvorledes det fremtidige samarbejde i EU om den praktiske gennemførelse og anvendelse skal skrues sammen, fortsættes under det kommende tyske formandskab. Det vil vi fra dansk side kunne tilslutte os. Et nært samarbejde mellem alle berørte parter vil kunne bidrage til en bedre beskyttelse af borgerne mod smitsomme sygdomme.

5. Patientmobilitet og udviklingen på sundhedsområdet i EU

- Politisk drøftelse

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 19)

Indenrigs- og sundhedsministeren: For god ordens skyld vil jeg nævne, at overskriften på punkt 5 på dagsordenen – ”Patientmobilitet og udviklingen på sundhedsområdet” – kunne forlede en til at tro, at Kommissionens høring skal drøftes på rådsmødet i næste uge. Det er imidlertid ikke tilfældet, da formandskabet kun har lagt op til, at Kommissionen skal orientere Rådet om arbejdet i Højniveaugruppen om Sundhedstjenesteydelser og Medicinsk Behandling.

Det er for at give ministrene mulighed for at bekræfte, at gruppens arbejde er vigtigt. Som det fremgår af samlenotatet, beskæftiger gruppen, der er nedsat af Kommissionen, sig med praktiske aspekter af patientmobilitet og samarbejde på sundhedsområdet.

Jeg omtaler primært denne høring om patientmobilitet som en slags ”early warning” om, at den er på vej.

Fra dansk side er vi enige i, at gruppen er nyttig.

Udg. 6. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om lægemidler til avanceret terapi og om ændring af direktiv 2001/83/EF og forordning (EF) 726/2004

- Statusrapport

KOM (2005) 0567

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 20)

KOM (2005) 0567 – bilag 2 (grundnotat af 24/2-06)

Indenrigs- og sundhedsministeren: Forslaget til forordning om lægemidler til avanceret terapi, der var punkt 6 på dagsordenen, er udgået. Denne sag vil jeg derfor forelægge for udvalget ved en senere lejlighed.

7. Forordningsforslag til en europæisk globaliseringsfond

- *Politisk enighed*

KOM (2006) 0091

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 31)

KOM (2006) 0091 – bilag 1 (grundnotat af 7/4-06)

Udvalgsmødereferater:

Alm. del (06) – bilag 72, side 271 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 3/11-06)

(05) side 928 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 10/3-06)

(042) side 651 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 10/6-05)

Beskæftigelsesministeren: Globaliseringsfonden hører under Udenrigsministeriets ressort, og finansministeren tog mandat på sagen i Europaudvalget den 3. november. Jeg forelægger derfor punktet til orientering.

Formålet med fonden er at støtte omstilling og opkvalificering af arbejdstagere i sektorer og regioner, der er akut ramt af ændringer i verdenshandelen. Støtte fra Fonden kan ikke gå til lukningstruede virksomheder.

Medlemslandene har på et møde i Coreper den 10. november indgået et kompromis, således at der forventes at kunne opnås en løsning i første læsning med Europa-Parlamentet.

Fra dansk side har vi støttet, at kriterierne for udbetaling af støtte formuleres så stramt som muligt. Samtidig kan vi dog acceptere, at der ved vurdering af støtteberettigelse tages hensyn til landenes forskellige størrelse og erhvervsstrukturer.

Begge forhold er afspejlet i formandskabets kompromistekst. Fra dansk side vil vi derfor kunne tilslutte os formandskabets udspil.

Morten Messerschmidt syntes, det var besynderligt at høre, at regeringen kunne tilslutte sig formandskabets udspil vedrørende Globaliseringsfonden, når han tænkte på, hvor skeptisk statsministeren havde været over for den i forbindelse med topmødet. Han forstod ikke, at en borgerlig regering åbner op for, at man skal belønne lande, som ikke har ønsket at gennemføre de nødvendige strukturreformer på arbejdsmarkedet og på uddannelsesområdet osv. Han syntes, det var et ganske forkeret signal at sende til disse lande. Morten Messerschmidt pegede på, at Vesten i stigende grad er under pres inden for de løntunge industrier. Så duer det ikke, at man tror på nogle socialistiske fordelingsmodeller, hvorefter man blot kan sende penge fra de højproduktive områder til de lavproduktive områder.

Svend Auken syntes, regeringens linje var meget fornuftig, og pegede på, at Globaliseringsfonden var et kompromis, som var opnået i en politisk proces, hvor vi havde prøvet at gøre reglerne så stramme som muligt.

Han ville gerne vide, hvilke af de fire ministre, som havde sager på det kommende rådsmøde, der ville deltage.

Charlotte Antonsen betegnede det som utroligt vigtigt, at man får andre end Danmark i gang med økonomisk udvikling og velfærd generelt, så

hun var positiv over for forslaget.

Lone Dybkjær pegede på, at tanken om Globaliseringsfonden ikke var groet i den danske have, men det var noget af det, vi ikke havde modsat os, og hun gik ud fra, at beskæftigelsesministeren ville følge den linje, vi har lagt.

Beskæftigelsesministeren svarede Svend Auken, at han selv og socialministeren ville deltage i det kommende rådsmøde.

Han bekræftede i svaret til Lone Dybkjær, at tanken om en Globaliseringsfond ikke var vokset i den danske have, men pegede på, at vi undervejs i den politiske proces har opnået nogle resultater – bl.a. at man ikke giver støtte til enkeltvirksomheder, men giver støtte til folk, som bliver arbejdsløse – hvorefter vi nu kan støtte forslaget.

8. Meddelelse fra Kommissionen: Grønbogen om arbejdsret

- Præsentation og udveksling af synspunkter

KOM (2006) 0708

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 40)

Beskæftigelsesministeren: Dette punkt forelægges til orientering. Det drejer sig om Kommissionens grøn bog om modernisering af den arbejdsretlige regulering.

Det forventes, at Kommissionen vil præsentere grøn bogen på rådsmødet, hvorefter der vil være lejlighed for ministrene til at udveksle synspunkter.

Grøn bogen er netop blevet offentliggjort i forgårs, den 22. november, og indeholder en lang række spørgsmål om, hvilken vej man i EU bør gå for at møde fremtidens udfordringer. Spørgsmålet om balancen mellem fleksibilitet og ansættelsestryghed indgår også som et tema. Derudover stiller grøn bogen spørgsmål om, hvorledes mere atypiske ansættelsesformer bør reguleres i fremtiden.

Grøn bogen er et diskussionsoplæg, og den er sendt i åben konsultation hos både regeringer, arbejdsmarkedets parter samt hos øvrige interessenter. Der er fastsat en høringsfrist på 4 måneder, altså til den 31. marts 2007.

Der peges bl.a. på, at det i fremtiden vil være en stor udfordring for de europæiske arbejdsmarkeder at kombinere virksomhedernes behov for større fleksibilitet med behovene for jobsikkerhed for den enkelte, uanset ansættelsesform.

Danmark har som bekendt udviklet en model, som virker, og som mange andre EU-lande studerer med interesse, nemlig vores såkaldte flexicurity-model.

Modellen udspringer af den måde, vi har valgt at regulere vores arbejdsmarked på. Derfor er det vigtigt for os, at der i forbindelse med grøn bogen ikke anvises én model for regulering, men at det respekteres, at hvert land

har sit nationale system.

Regeringen lægger afgørende vægt på, at vi kan bevare den danske aftalemødel og en fleksibel arbejdsmarkedsregulering.

Som sagt er grønbogen et debatoplæg, som vi vil få rig lejlighed til at drøfte de næste par måneder – også her i udvalget.

Så snart grønbogen foreligger i en dansk version, vil der blive udarbejdet grundnotat om den, som vil blive sendt til udvalget.

Morten Messerschmidt sagde, at hver gang han hørte om en EU-indsats på arbejdsmarkedsområdet, blev han nervøs for, om den særlige nordiske model var under pres fra den kontinentale lovgivningsmodel, og pegede på, at vi allerede i dag har en arbejdsretslovgivning, som er delvis EU-påvirket, og som på en række områder har smadret den tradition, der har eksisteret i over hundrede år.

Beskæftigelsesministeren var klar over, at vi på arbejdsmarkedsområdet har nogle særlige interesser, vi skal vogte over, men det gør vi også. Personligt syntes han, det gik den rigtige vej, og pegede på, at man flere og flere steder henviser til den danske model, som kommissæren også har udtrykt stor støtte til.

9. Rådskonklusioner om Decent Work

- Vedtagelse

KOM (2006) 0249

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 42)

Beskæftigelsesministeren: Punktet forelægges til orientering.

Gennem Decent Work lægges vægt på at fremme produktive arbejdsforhold baseret på personlig værdighed, frihed, lighed og sikkerhed. Konceptet er udviklet af Den Internationale Arbejdsorganisation, ILO, og har været på dagsordenen dér siden 2000.

Kommissionen offentliggjorde i maj 2006 en meddelelse om Decent Work og om, hvordan konceptet kan integreres i EU's politikker, bl.a. handelspolitik, naboskabspolitik og bistandspolitik. Der vil senere blive udarbejdet konkrete retningslinjer inden for de forskellige politikområder.

Det udkast til rådskonklusioner, der nu ligger til godkendelse på rådsmødet den 1. december, støtter op om meddelelsen.

Regeringen stiller sig positivt til udkastet til rådskonklusioner om Decent Work. Regeringen finder det nyttigt, at Decent Work-konceptet integreres i Unionens politikker, og byder det velkomment, at man fra EU's side således støtter op om ILO's arbejde og fremhæver Decent Work som et vigtigt element i globaliseringens sociale dimension.

Jeg forventer ikke, at dette punkt vil give anledning til debat på rådsmødet, da Decent Work nyder bred tilslutning fra alle EU-lande.

Morten Messerschmidt var forundret over, at man ville have EU til at implementere ILO-konventioner og dermed gøre ILO til et multilateralt anliggende og ikke et bilateralt anliggende.

Beskæftigelsesministeren svarede, at ILO ikke bliver integreret i EU-retten, men det er klart, at ILO-konventionerne kan indgå i vore naboskabspolitikker. Det er f.eks. meget rart at kunne henvise til ILO-konventioner, når man skal forhandle med Ukraine.

10. Svar på globaliseringens og den demografiske udviklings udfordringer:

a) Fremme af højere produktivitet gennem flere og bedre jobs

- Godkendelse af EMCO's holdning

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 44)

Beskæftigelsesministeren: Dette punkt vedrører de udfordringer, der følger af globaliseringen og den demografiske udvikling.

Punktet forelægges til orientering.

Globaliseringens udfordringer er taget op af det finske formandskab, som især har fokuseret på temaet produktivitet.

Beskæftigelseskomiteen – EMCO – har på den baggrund udarbejdet udtalelsen ”Fremme af højere produktivitet og flere og bedre jobs, herunder for de marginale grupper på arbejdsmarkedet”.

Udtalelsen peger på en række initiativer til fremme af politikker, der kan lede til vækst i produktivitet og bedre jobs på et rummeligt arbejdsmarked.

Fra dansk side kan vi tage EMCO's udtalelse til efterretning. Men med understregning af, at den konkrete håndtering af udfordringerne, som udtalelsen vedrører, er et nationalt anliggende.

b) Kommissionens meddelelse om demografi

- Godkendelse af SPC's holdning

KOM (2006) 0571

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 44)

Beskæftigelsesministeren: Kommissionens meddelelse om demografi og SPC's udtalelse herom er en opfølgning på grønbogen om demografi fra 2005. Meddelelsen lægger ikke op til ny lovgivning eller nye koordinationsprocesser. Meddelelsen skal blot være en referenceramme for medlemsstaternes politikker.

Regeringen finder det nyttigt, at spørgsmålet om den demografiske

udvikling rejses på europæisk plan. Dog er det vigtigt at understrege, at de konkrete beslutninger for at imødegå de demografiske udviklinger må træffes på nationalt plan.

FO 14. Direktivforslag vedr. portabilitet af supplerende pensionsrettigheder

- *Fremskridtsrapport og orienterende drøftelse*

KOM (2005) 0507

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 63)

KOM (2005) 0507 – bilag 2 (grundnotat af 24/11-05)

Udvalgsmødereferater:

(05) side 1386 (senest behandlet i EEU 24/5-06)

(05) side 469 (behandlet i EEU 2/12-05)

Beskæftigelsesministeren: Det næste punkt på dagsordenen vedrører direktivforslag om overførsel af supplerende pensionsrettigheder. Jeg har tidligere forelagt denne sag. Der er formentlig stadig langt igen, før man kan nå til enighed i Rådet. Formandskabet har imidlertid lagt op til en orienterende drøftelse på rådsmødet den 1. december. Dermed beder man om politiske udmeldinger fra landene. Derfor forelægger jeg i dag punktet til forhandlingsoplæg.

Jeg forelægger denne sag tidligt til forhandlingsoplæg, idet det er min vurdering, at vi herved opnår den mest gunstige forhandlingsposition. Jeg mener, at vi lige så godt kan komme ud af busken nu. Vi har jo nogle klare grænser for, hvad vi og de danske parter kan og ikke kan acceptere i denne sag.

Jeg kunne godt tænke mig, at vi sammen kunne sikre en offensiv dansk linje på dette spørgsmål allerede på rådsmødet i december. Det vil også være et stærkt signal til parterne om, at vi tager deres synspunkter alvorligt. Det er baggrunden for, at jeg beder om mandat i dag.

Kommissionen har den 20. oktober 2005 fremlagt forslag til direktiv om overførsel af supplerende pensionsrettigheder.

Formålet med forslaget er at forbedre mulighederne for arbejdskraftens frie bevægelighed. Det skal være muligt ved transnationalt jobskifte at bevare muligheden for at opbygge betryggende midler til alderdommen.

I Danmark har vi – og særligt arbejdsmarkedets parter – de sidste ca. 20 år arbejdet målrettet for at sikre lønmodtagerne en mulighed for at spare op til alderdommen. Denne udvikling er sket på frivillig basis gennem de kollektive overenskomster.

Det er vigtigt for mig at understrege, at regeringen fortsat vil arbejde målrettet for, at direktivet respekterer den særlige overenskomstbaserede model, vi har i Danmark. Arbejdsmarkedets parter har i Danmark aftalt sig frem

til en vidtstrakt mulighed for at medtage og overflytte pensioner i forbindelse med jobskifte inden for landets grænser.

Lad mig understrege: Der vil ikke fra regeringens side blive taget nogen væsentlige skridt uden parternes støtte. Jeg er glad for det gode samarbejde, der er mellem parterne og regeringen i denne sag, og der skal ikke herske tvivl om, at regeringen også fremover vil være meget opmærksom på parternes synspunkter.

Regeringen er særlig opmærksom på de krav, som de danske parter i enighed har fremsat over for Kommissionen i forbindelse med et møde afholdt af Beskæftigelsesministeriet i foråret her i København. Det er min opfattelse, at parternes enighed og det gode system, parterne har bygget op i Danmark ad aftalens vej, også har gjort indtryk på Kommissionen.

Jeg vil gerne nævne, at Kommissionens forslag fortsat indeholder så mange tekniske og juridisk uafklarede elementer, at det på nuværende tidspunkt er for tidligt at sige noget om forslaget endelige betydning og omfang.

Formandskabet har fremlagt en række forslag til en revideret direktivtekst. I det seneste forslag er muligheden for flytteret fra et EU-land til et andet udeladt. Til gengæld skal man i højere grad sikre lønmodtagernes pensionsrettigheder ved jobskifte.

Således indgår det i forslaget, at en medarbejder skal have sikret sine pensionsrettigheder ved jobskifte inden for EU senest efter 5 års ansættelse. Herudover foreslås det, at en eventuel minimumsalder for opnåelse af sikrede rettigheder ikke må overstige 25 år.

Danmark har deltaget aktivt i arbejdet for, at det første skridt helt logisk må være at sikre lønmodtagernes pensionsrettigheder i det hele taget, før man begynder at tale om at kunne flytte sådanne rettigheder fra et medlemsland til et andet. Der synes blandt flere lande at være bred opbakning til dette synspunkt.

Det finske formandskab har valgt at fremlægge en fremskridtsrapport forud for rådsmødet, og man har fremsat ønske om en orienterende drøftelse om netop flytteretten sammen med spørgsmålet om, hvilke ordninger der bør være omfattet af direktivet.

Regeringen vil deltage positivt i det videre arbejde med forslaget, under forudsætning af at et fremtidigt direktiv respekterer det overenskomstbaserede danske pensionssystem. Samtidig må vi finde en løsning, som sikrer minimumsrettigheder for lønmodtagere i alle lande. Det er derfor vigtigt for regeringen, at enkelte landes ønsker om at undtage bestemte arbejdsmarkeds-pensionsordninger fra direktivet ikke får lov til at udhule substansen i forslaget.

FO

Regeringen vil derfor i forhandlingerne arbejde ud fra den følgende linje:

- For det første anerkender regeringen helt overordnet behovet for en fælles regulering, der kan medvirke til at fremme mobiliteten samt imødekomme en del af de demografiske udfordringer, som EU står over for i de kommende årtier.
- For det andet vil regeringen arbejde for at sikre, at et eventuelt direktiv respekterer det særlige overenskomstbaserede danske pensionssystem.
- For det tredje er det vigtigt for regeringen at sikre, at direktivet ikke berører de indenlandske skatte- og afgiftsregler.
- For det fjerde er det centralt for regeringen, at direktivet i lighed med i dag ikke udelukker firmapensionsselskaberne i at kunne overføre pensionsopsparingen ved jobskifte.
- For det femte ser regeringen positivt på et direktiv, der ikke indeholder en flytteret, men til gengæld en minimumsarbejdsmarkedspensionssikring af lønmodtagerne i EU.
- Og endelig for det sjette vil regeringen lægge afgørende vægt på, at der ikke er væsentlige statsfinansielle konsekvenser forbundet med forslaget.

Jeg vil derfor bede Europaudvalget give sin opbakning til dette forhandlingsoplæg, så vi fra dansk side nu aktivt kan bidrage til et fornuftigt udfald af forhandlingerne.

Morten Messerschmidt syntes, de seks punkter, beskæftigelsesministeren havde nævnt, lød utroligt positive, og var f.eks. fuldstændig enig i, at der er et behov for regulering, og at det skal ske under respekt af de danske overenskomster, samt at det ikke skal have statsfinansielle konsekvenser, men han havde meget svært ved at overskue konsekvenserne af dette direktiv. Morten Messerschmidt havde konstateret, at andre lande også var skeptiske. Han kunne godt give tilslutning til de seks punkter, ministeren nævnte, men syntes, emnet egnede sig til, at Europaudvalget fik en teknisk gennemgang, inden det gav endeligt mandat. Hvis ikke beskæftigelsesministeren kunne acceptere dette, kunne Dansk Folkeparti ikke give tilslutning til forhandlingsoplægget.

Svend Auken syntes ligesom Morten Messerschmidt, emnet egnede sig til en teknisk gennemgang, og at det er alt for tidligt at sige, hvilke virkninger direktivet kan have. Derfor syntes han også, det ville være forkert at give mandat i dag. Socialdemokraterne ville altså sige nej til mandatet, men samtidig sige ja til, at beskæftigelsesministeren kan fremføre de principielle synspunkter. Han regnede med, at når vi nåede frem til en afgørelse, ville Socialdemokraterne kunne give tilslutning, men pegede på, at det i dag ikke kun er ministerens holdning, Europaudvalget skal tage stilling til. Han syntes, det nærmest var en gyser at læse høringssvarene, for det fremgik af dem, at meget lød sympatisk, men det var umuligt at overskue virkningerne på nuværende tidspunkt.

Anne Grete Holmsgaard syntes, det ville have været rart, hvis be-

skæftigelsesministerens seks punkter havde været med i beskrivelsen af regeringens holdning i det fremsendte notat. De seks punkter lød OK, men hun kunne ikke overskue, hvad direktivet kunne komme til at betyde, og hun syntes, man manglede noget. Hun havde noteret sig, at regeringen var bekymret over, at der var noget i direktivet, der havde karakter af harmonisering, og sagde, at hun var bekymret over, at direktivet også beskæftigede sig med overflytning af pensionsrettigheder internt i landene, hvilket hun mente måtte være et område, der var omfattet af nærhedsprincippet. Hun mente, det var en god idé med en teknisk gennemgang. Anne Grete Holmsgaard pegede på, at den procedure for tidlig mandatgivning, man har vedtaget i Europaudvalget, nogle gange indebærer, at man skal tage stilling til et mandat på et tidspunkt, hvor man ikke har ret megen anelse om, hvad det er, man til sidst skal tage stilling til. Derfor ville hun foretrække, at der i dag ikke kom et mandat, men en politisk melding fra Europaudvalget om, hvad beskæftigelsesministeren kan fremføre på mødet, hvorefter beskæftigelsesministeren må komme igen og bede om mandat i Europaudvalget, inden der skal træffes endelige beslutninger.

Charlotte Antonsen pegede på, at man første gang fik forelagt denne sag i Europaudvalget den 8. december 2005, og at man i mellemtiden havde fået en ændring af beretningen, hvor man havde bedt om at få lov til at give tidlige mandater. Men hver gang regeringen forelagde tidlige mandater, løb udvalget skrigende bort. Hun syntes, det kunne være udmærket med en teknisk gennemgang engang imellem, men hvorfor havde man ikke fundet på det noget før? Hun forstod ikke, at hver gang ministre ville have et tidligt mandat for at få mulighed for at påvirke udviklingen politisk på et tidligt tidspunkt, så kunne udvalget ikke mande sig op til at give ministeren mandatet, idet man fandt det sjovt og spændende, at en minister ikke fik det mandat, han havde bedt om.

Med hensyn til de seks punkter, beskæftigelsesministeren havde fremført, fandt Charlotte Antonsen, at de var fuldstændig i overensstemmelse med den hidtidige danske linje, og henviste til, at det mandat, beskæftigelsesministeren ønskede, var i overensstemmelse med det, parterne på arbejdsmarkedet ønskede. Hun tilføjede, at lige præcis på arbejdsmarkedsområdet havde vi igennem årene ført en massiv kamp for at sikre os, at parterne blev taget alvorligt.

Charlotte Antonsen pegede på, at det ikke var første gang, Europaudvalget veg tilbage for at give et tidligt mandat, og mente, man måtte overveje at lave beretningen om igen, hvis det gentog sig. Naturligvis kunne beskæftigelsesministeren godt fremføre danske synspunkter, men han ville være på meget mere sikker grund, hvis han havde et mandat, som indebar, at Danmark i givet fald kunne stemme ja til direktivforslaget.

Lone Dybkjær medgav Charlotte Antonsen, at man måske skulle have

haft en teknisk gennemgang noget før, men pegede på, at der havde været holdt 12 møder i Rådets socialarbejdsgruppe, så det var ikke sådan, at der har været klarhed over, hvad direktivet ville medføre. Hun gik ud fra, man kunne få gentaget de seks punkter, men under alle omstændigheder er de meget svære at overskue, og det er kun ”overskrifter”, så det kunne være svært at gennemskue, hvad der lå i dem helt konkret. Lone Dybkjær tilføjede, at hun ikke mente, Det Radikale Venstre og ministeren var uenige, og troede, beskæftigelsesministeren ville stå vagt om vort pensionssystem, som er godt – skattemæssigt og opsparingsmæssigt og likviditetsmæssigt – og i hvert fald indebærer, at vi ikke bruger pengene, før vi har dem.

Beskæftigelsesministeren pointerede indledningsvis, at det er vigtigt at holde sig for øje, at direktivet kræver enstemmighed, hvorfor vi ikke kan blive tvunget ind i noget som helst. Når han bad om mandat i dag, var det for at kunne stå stærkere med hensyn til at fastholde de ting, som er vigtige for os. Det, det finske formandskab har spurgt os om, er, hvordan vi stiller os til retten til at flytte pensionsopsparinger, og hvilke pensionsrettigheder der i det hele taget skal være omfattet af direktivet. Da nogle lande ønsker at undtage firmapensioner, er det vigtigt for os at slå fast, at sådan et direktiv skal handle om alle arbejdsmarkedspensioner. Hvis han havde et mandat, ville han komme på linje med den svenske og hollandske kollega. Han oplyste, at den svenske kollega over for den svenske riksdag havde sagt, at man fra svensk side ville arbejde for at sikre hvilende rettigheder frem for flytteret, samt at arbejdsmarkedets parter fortsat kunne indgå aftaler. Beskæftigelsesministeren erkendte, at der er mange tekniske detaljer i forslaget, som endnu er uafklarede, men mente, det ville være rart at kunne gå ind med fuld styrke og sige, at den danske regerings linje er sådan og sådan. Beskæftigelsesministeren kunne godt forstå, at det var meget at få læst seks punkter op, men det, vi ville med de seks punkter, var at fastholde den forståelse, vi alle sammen har med arbejdsmarkedets parter om, at det system, vi har opbygget gennem mange år, skal stå urokket efter at dette direktiv er vedtaget. En anden ting er, at det heller ikke skal influere på skatteområdet. Man skal ikke kunne flytte pensioner til et andet land med den virkning, at så forsvinder skatten. Her har vi kolossalt vigtige interesser på spil. Beskæftigelsesministeren mente, vi ved at blande os i debatten på et tidligt tidspunkt kunne få et godt resultat, idet han pegede på, at vi ikke står alene. Derfor anmodede han om mandat nu, da han ikke fornemmede, at der var nogen politiske uoverensstemmelser i sagen. Beskæftigelsesministeren sluttede med at læse de 6 punkter fra forhandlingsoplægget op igen.

Formanden spurgte, hvordan beskæftigelsesministeren stillede sig til en teknisk gennemgang.

Beskæftigelsesministeren svarede, at regeringen altid gerne stiller op

til en teknisk gennemgang.

Formanden sagde, at det var vigtigt, idet Morten Messerschmidt, før han måtte forlade mødet, havde sagt, at hvis beskæftigelsesministeren sagde ja til en teknisk gennemgang, kunne hans holdning til mandatet ændres til et ja.

Anne Grete Holmsgaard undrede sig over, at beskæftigelsesministeren sagde, han ville stå stærkere, hvis han fik det ønskede mandat, idet hun ikke havde hørt andet end, at der var et bredt flertal, der sagde ja til de seks punkter.

Anne Grete Holmsgaard erklærede sig enig med beskæftigelsesministeren i, at direktivet også skal omfatte firmapensioner. Med hensyn til flytteretten er direktivet ifølge notatet udformet sådan, at det både handler om at flytte mellem landene og om at flytte internt i det enkelte land. Hun mente, det med at flytte rettigheder mellem landene var vigtigt, for vi må ikke undergrave pensionsordningerne eller undergrave skattesystemerne, men hun syntes ikke, man i et sådant direktiv skulle lave en bestemmelse om interne flytninger i landene, da det måtte være et nationalt anliggende, som ikke har noget med mobilitet mellem EU's lande at gøre.

Med hensyn til mandatet ville Anne Grete Holmsgaard have sikkerhed for, at beskæftigelsesministeren ville komme tilbage til Europaudvalget, inden der skulle træffes endelig beslutning. Så kunne ministeren for hendes skyld godt kalde det at give mandat to gange.

Svend Auken pegede på, at det gør det vanskeligt at føre forhandlinger i Europaudvalget, hvis folk er nødt til at gå, men det kunne ikke være rigtigt, at Morten Messerschmidt – som jo er et rationelt menneske – kunne have ment, at han ville give mandat i dag. Det, Morten Messerschmidt mente, var ifølge Svend Auken, at han ville være parat til at give mandat, når man havde fået den tekniske gennemgang, og han havde forstået, hvad forslaget ville indebære. Svend Auken pegede på, at siden man sidst diskuterede direktivforslaget, var der kommet en række høringsvar, som tyder på, at arbejdsmarkedets parter står meget famlende over for, hvad virkningerne af direktivet overhovedet er. Socialdemokraterne er som nævnt enig med beskæftigelsesministeren i de seks punkter og vil støtte ministerens holdning, men de er usikre på, hvad forslaget betyder. Svend Auken pegede på, at når man havde haft den tekniske gennemgang, ville man måske sige, at de seks punkter ikke er nok.

Svend Auken gav tilslutning til det, Anne Grete Holmsgaard havde sagt med hensyn til mandatdiskussionen, og understregede, at for hans skyld kunne beskæftigelsesministeren godt sige, at han havde opbakning fra Folketinget til de synspunkter, han fremlagde.

Elisabeth Arnold undrede sig over det, beskæftigelsesministeren oplæste vedrørende den svenske holdning, for hun mente, hvilende rettigheder

forudsatte, at man kom tilbage til landet igen, og at man mistede sin opsparing i den periode, hvor man var væk fra den pågældende pensionsordning. Hun opfattede den usikkerhed, der var, som et yderligere argument for en teknisk gennemgang.

Lone Dybkjær henviste til følgende på side 69 i notatet: ”Regeringen lægger som følge af ovenstående betragtning særlig vægt på indholdet af arbejdsmarkedets parter fælles henvendelse i april måned 2006 til Kommissionen, herunder de fremsatte krav (punkt A-F), som fortsat skal danne udgangspunkt for den danske linje under det fortsatte arbejde med direktivet” og spurgte, om punkt A-F svarede til de seks punkter, beskæftigelsesministeren havde oplæst.

I anledning af Elisabeth Arnolds spørgsmål sagde Lone Dybkjær, at hvilende rettigheder er mange ting, alt efter hvor man befinder sig.

I anledning af det, Anne Grete Holmsgaard havde sagt om intern overflytning, sagde Lone Dybkjær, at sådan noget som, at man skal have ret til at overflytte pensionsrettigheder ved jobskifte, godt kan siges at være en fundamental arbejdstagerrettighed, som ikke er underlagt nærhedsprincippet.

Lone Dybkjær forstod ikke, at beskæftigelsesministeren så ofte forelagde tingene på en måde, som om han gik ud fra, at der ville blive ballade, for hun mente, man politisk var ganske enige i denne sag.

Charlotte Antonsen henviste til, at det fremgik af dagsordenen, at beskæftigelsesministeren gerne ville have et mandat, og fremhævede, at de seks punkter flugter fuldstændig med det, vi har sagt i årevis på arbejdsmarkedsområdet.

Med hensyn til nærhedsprincippet pegede Charlotte Antonsen på, at EU har lavet en masse regler f.eks. angående arbejdsmiljø, som ikke kun handler om grænseoverskridende aktiviteter, og nævnte, at også interne regler om pensionsrettigheder kunne påvirke mobiliteten og dermed have en konkurrenceparameter.

Hun syntes, det ville være fint med en teknisk gennemgang, men mente ikke, det burde stoppe mandatgivningen. Hun pegede på, at hvis der sker væsentlige ændringer, vil beskæftigelsesministeren skulle komme igen i Europaudvalget med et nyt forhandlingsoplæg, men hvis det kører uden problemer, behøver han ikke gøre det. Hun syntes ikke, der var nogen grund til at skabe kunstige konflikter, og sagde, at det, Lone Dybkjær havde sagt om beskæftigelsesministerens attitude, gik begge veje, idet man kunne stille spørgsmålstegn ved Europaudvalgets attitude.

Formanden sagde, at man havde haft telefonisk kontakt med Morten Messerschmidt, som havde præciseret, at han sagde ja til forhandlingslinjen og sagde ja til de seks punkter, men sagde nej til at give endeligt mandat i dag, men først ville have en teknisk gennemgang.

Svend Auken var glad for denne melding, idet det svarede til det, han havde sagt.

Beskæftigelsesministeren sagde i anledning af Elisabeth Arnolds indlæg, at der findes mange pensionsordninger i Europa, som indebærer, at hvis man flytter fra virksomheden, så taber man pensionsretten. Derfor er det utroligt vigtigt, at vi arbejder for hvilende pensionsrettigheder, som indebærer, at de opsparede midler skal forvaltes ordentligt og forrentes ordentligt, så pengene yngler i den periode, hvor man er borte. Beskæftigelsesministeren tilføjede, at man desværre i nogle lande har ordninger, hvorefter man mister sin pension, hvis man ikke arbejder i virksomheden på pensioneringstidspunktet. Det er derfor vort synspunkt, at alt, hvad der kan betragtes som en arbejdsmarkedspension, er omfattet af direktivet.

Beskæftigelsesministeren sagde, at de forskellige høringsvar jo er indgået i det, der er skrevet i det fremsendte notat.

Han pegede på, at vi også har jobskifteaftaler i Danmark, og det skal vi sikre bliver bevaret, sådan at hvis man flytter fra en virksomhed til en anden, følger Dansk Industris pensionsordning med. Men i Danmark er det altså aftalebaseret, og det skal vi sikre os, at det fortsat kan være.

Det, der giver de helt store problemer, er at flytte pensioner til udlandet.

Beskæftigelsesministeren svarede Lone Dybkjær, at punkt A-F ikke er nøjagtig de samme som de seks punkter, men essensen er den samme.

Til sidst sagde beskæftigelsesministeren, at han godt ville ændre sin indstilling, sådan at han ikke mere søgte mandat fra Europaudvalget, men havde fremlagt sagen til orientering for Europaudvalget, hvor han havde fået at vide, at han havde bred opbakning til den politiske linje, som han havde fremlagt.

Svend Auken var godt tilfreds hermed og gentog, at Socialdemokraterne står bag de seks punkter og gerne ville give mandat, når man havde haft den tekniske gennemgang og havde hørt reaktionerne fra de andre lande. Han syntes, det var fint, at beskæftigelsesministeren var kommet så tidligt i proceduren, og roste ministerens beslutning om at frafalde forhandlingsoplægget på nuværende tidspunkt.

Charlotte Antonsen syntes, det var ærgerligt, at man ikke kunne give tilslutning til forhandlingsoplægget i dag, og tilføjede, det var et utroligt dårligt signal at sende til arbejdsmarkedets parter, men hun erkendte, at det var klogt af beskæftigelsesministeren at trække ønsket om forhandlingsoplæg tilbage.

Beskæftigelsesministeren gentog, at der jo er tale om et minimumsdirektiv, sådan at vi og andre lande kan fylde ovenpå. Han forstod, at han havde fået opbakning til den forhandlingslinje, der var skitseret. Han lovede at arran-

gere en teknisk gennemgang.

FO 17. Direktivforslag vedr. ændring og forenkling af procedurerne i eksisterende arbejdsmiljødirektiver

- *Sagen er ikke sat på dagsordenen for rådsmødet den 1. december, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde*

KOM (2006) 0390

Rådsmøde 2767 – bilag 1 (samlenotat side 77)

KOM (2006) 0390 – bilag 3 (revideret grundnotat af 1/11-06)

Beskæftigelsesministeren: Jeg vil forelægge sagen til forhandlingsoplæg.

Direktivforslaget er ikke på dagsordenen for rådsmødet den 1. december, men jeg forelægger sagen nu, da jeg forventer, at forslaget på et senere rådsmøde vil blive vedtaget som et A-punkt.

På nuværende tidspunkt foregår der konstant et arbejde med afrapportering på forskellige arbejdsmiljødirektiver, fordi afrapporteringsforpligtelsen i de enkelte direktiver ligger forskudt i forhold til hinanden.

Efter det fremlagte direktivforslag vil 21 afrapporteringer til Kommissionen blive erstattet af én samlet afrapportering hvert femte år. I forhold til den nuværende praksis vil der således være tale om en betydelig administrativ lettelse. Endvidere betyder forslaget, at der bliver en ensartet afrapportering på alle arbejdsmiljødirektiverne.

Da forslaget lægger op til en mere fornuftig og hensigtsmæssig afrapportering af arbejdsmiljødirektivernes praktiske gennemførelse i medlemslandene, vil regeringen støtte forslaget, når det kommer på rådsmødet.

Jeg håber derfor, at Europaudvalget kan give sin opbakning til denne linje.

Morten Messerschmidt syntes, effektivisering var fantastisk godt, og kunne derfor støtte regeringens forhandlingsoplæg.

20. Siden sidst

Indenrigs- og sundhedsministeren: Som nævnt vil jeg også gerne orientere udvalget om Kommissionens offentlige høring om Fællesskabets indsats på sundhedsområdet. Udvalget har modtaget et grundnotat om høringen.

Kommissionen lancerede i september måned en offentlig høring om Fællesskabets indsats på sundhedsområdet. Høringen løber til og med januar næste år. Herefter ventes Kommissionen på grundlag af de indkomne bidrag at fremsætte et eller flere forslag.

Formålet med høringen – og på sigt det, den kan føre til, nemlig intro-

duktion af EU-regler om adgangen til behandling i udlandet og samarbejde mellem vores nationale sundhedsvæsen – er for det første at få etableret klare retlige rammer for patientmobilitet og for det andet at få identificeret områder, hvor en indsats på fællesskabsniveau kan understøtte medlemslandenes egne tiltag på sundhedsområdet.

Vi er i færd med at overveje høringen med henblik på afgivelse af et høringssvar fra regeringen. Alle er jo høringsberettigede. Europaudvalget kan også afgive høringssvar.

Det er en vigtig sag – måske nok vigtigere end de to andre sager, jeg har nævnt – fordi den bl.a. vedrører spørgsmålet om, hvornår en patient kan blive behandlet i et andet EU-land for det offentliges regning. Det gælder både hospitalsbehandling og ikke-hospitalsbehandling.

EF-Domstolen har som bekendt afgjort, at borgerne kan have ret til betalt behandling i udlandet. Derfor vil der ikke blive tale om, at vi skal til at vedtage helt nye EU-regler om betalt behandling i udlandet.

Men EU's sundhedsministre vil nu få lejlighed til at føre politiske drøftelser om, hvorledes det skal ske i praksis, og hvorledes vores nationale sundhedsvæsen bedre kan samarbejde.

Det er drøftelser, som helt sikkert vil blive vanskelige – også fordi de vil involvere mange følsomme spørgsmål om medlemslandenes ret til at bestemme over deres egne sundhedssystemer. Men det er bedre, at vi får taget politisk stilling, frem for at vi overlader det til Domstolen i individuelle sager at fastlægge, hvilke grænser der på grundlag af traktaten gælder for adgang til betalt behandling i udlandet. I sidste ende handler det selvsagt også om, at vi skal sikre borgerne de bedste muligheder for behandling.

Jeg tror, at tiden er moden – jeg tror sådan set også, sundhedsministrene er modne – til, at vi tager tyren ved hornene og får en tilbundsående behandling af, hvilke fælles rammer vi ønsker for vores samarbejde om udveksling af sundhedsydelse og patienter.

Regeringen er positivt indstillet over for Kommissionens høring. Den rejser en række relevante spørgsmål både i forhold til adgangen til betalt behandling i andre medlemslande og i forhold til et øget samarbejde mellem medlemslandenes sundhedsvæsen.

Jeg vil meget gerne benytte denne lejlighed til at slå fast med syvtommersøm, at der ikke vil blive tale om at harmonisere de nationale sundhedssystemer, ligesom det også fremover vil være det enkelte medlemsland, der selv bestemmer, hvilke ydelser der skal tilbydes inden for det offentlige sundhedsvæsen. Det fremgår i øvrigt også klart af Kommissionens høringsoplæg. Jeg vil også gerne slå fast, at vi fra dansk side i denne som i alle andre sager selvfølgelig vil være meget opmærksomme på, at forslag vedtages med det rette hjemmelsgrundlag.

For en ordens skyld vil jeg tilføje det helt selvfølgelige, at jeg vil vende tilbage til Folketingets Europaudvalg med det forslag til retsakt, som Kommissionen ventes at fremsætte på baggrund af høringen. Muligvis vil et forslag allerede være klart i 2007. Jeg ved det ikke.

Svend Auken var bekymret over at høre, at EU nu skal arbejde med at sikre, at alle kan blive behandlet for statens regning i andre lande, selv om det ikke har noget med det indre markeds funktion at gøre. Han pegede på, at det var mere nærliggende for EU at tage fat på de områder, hvor manglende EU-regulering eller forkerte EU-regler førte til sundhedsmæssige problemer, som vi så det i Danmark i forbindelse med transfedtsyrer. Det emne ville han gerne på et eller andet tidspunkt have en drøftelse af. Han opfordrede sundhedsministeren til at foreslå, at EU tog et sundhedsmæssigt tjek på sine egne regler.

Svend Auken henviste til, at man tidligere havde haft indenrigs- og sundhedsministeren i samråd om det frivillige koordinerede samarbejde i EU på sundhedsområdet om bekæmpelse af epidemier, som kunne blive den helt store katastrofe, og opfordrede til, at man ved lejlighed får en ajourført vurdering af, hvad der er sket, siden man talte om det sidst.

Charlotte Antonsen havde hørt indenrigs- og sundhedsministeren sige, at der var kommet en række afgørelser fra EF-Domstolen, som gjorde, at sundhedsministrene nu ville tage spørgsmålet om patientmobilitet op, således at det ikke blev Domstolen, der kom til at styre politikken. Det syntes hun var en god taktik. Hun mente, der her var et område, hvor man godt kunne give Europaudvalget en teknisk gennemgang, idet hun tilføjede, at det ikke var en hastesag.

Frygten for en pandemi er noget, der optager befolkningen virkelig meget, så Charlotte Antonsen ville gerne have indenrigs- og sundhedsministeren til at bekræfte, at der stadig væk er fuld opbakning til et samarbejde om det i EU, og at planlægningen af indsatsen skrider planmæssigt fremad.

Lone Dybkjær bad om, at man fik en kortfattet oversigt over, hvad det er for nogle programmer, der kører på sundhedsområdet, og hvad EU i øvrigt har gang i.

I øvrigt opfordrede hun til, at man tog en diskussion med Folketingets Sundhedsudvalg. Hun tilføjede, at det i den sammenhæng var vigtigt, at man fik diskuteret sjældne sygdomme og de sygdomme, der var lidt mindre sjældne, men hvor man dog ville have udbytte af at samarbejde, f.eks. inden for sclerose.

Indenrigs- og sundhedsministeren erklærede sig enig med Svend Auken i, at EU bør tage et sundhedstjek på sine egne regler.

Han ville gerne på et tidspunkt give en status over, hvad vi gør på sundhedsområdet nationalt, i EU og i WHO. Han bekræftede, at der er en bred politisk aftale om en pandemiplan, og sagde, at det mest spændende er det

nordiske samarbejde, hvor der ligger et oplæg, som muliggør, at man i Nordisk Ministerråds regi etablerer et fælles vaccineanlæg.

Indenrigs- og sundhedsministeren bekræftede det, Charlotte Antonsen sagde om sager fra EF-Domstolen, som viser, at sundhedstjenesteydelser er omfattet af det indre marked. Derfor har der længe været et ønske blandt sundhedsministrene om at diskutere det, frem for at området udvikler sig via en række domstolsafgørelser. Det er i det lys, man skal se refleksionsprocessen.

Indenrigs- og sundhedsministeren bekræftede over for Lone Dybkjær, at man bl.a. i forbindelse med sjældne sygdomme ville drøfte, hvor der var parallelle kompetencer. Nu kommer der et udspil fra Kommissionen, som kan være med til at kvalificere debatten.

Indenrigs- og sundhedsministeren var på det rene med, at det er mange landminer, når man diskuterer sundhedstjenesteydelser i det indre marked. Høringen er åben indtil udgangen af januar måned, og alle kan melde ind, også Europaudvalget, og tanken om at gøre det i et samarbejde med Sundhedsudvalget, ligger jo snublende nær.

Hvis høringen ender med, at Kommissionen kommer med konkrete forslag, vil det selvfølgelig i en eller anden grad påvirke de nationale sundhedspolitikker. Indenrigs- og sundhedsministeren mente ikke, man behøvede være særlig bekymret hvad angår mobiliteten, idet vi har etableret et ret robust regelsæt herhjemme, hvorefter patienterne kan flytte ressourcer med sig.

Svend Auken ville gerne have en beskrivelse af forholdet mellem det indre marked og servicedirektivet på sundhedsområdet, idet han henviste til, at det var fundamentalt for de partier, som sagde ja til servicedirektivet, at man ikke åbner op for et indre marked på sundhedsområdet. Han pegede på, at normalt vil en domstol afholde sig fra at træffe andre bestemmelser, når politikerne specifikt har forholdt sig til et emne.

Indenrigs- og sundhedsministeren bekræftede, at man netop undtog sundhedsydelser fra servicedirektivet. Han ville gerne drage omsorg for, at man belyser overløbet fra det ene til det andet, idet der er truffet en lang række domstolsafgørelser med afsæt i reglerne om det indre marked.

Lone Dybkjær henviste til, at der i forbindelse med den nye traktat, som ikke blev til noget, var nogle ønsker på sundhedsområdet, men hun mente ikke, det kom ind i traktaten. Det ser ud til, at man bruger det eksisterende traktatgrundlag til at træffe domstolsafgørelser på, så hun opfordrede til, at man i belysningen af situationen også interesserer sig for hjemmelsspørgsmålet.

Indenrigs- og sundhedsministeren svarede, at når høringen resulterer i konkrete forslag fra Kommissionen, vil vi være meget opmærksomme på hjemmelsgrundlaget.

Formanden sagde med hensyn til dagsordenens punkt 14 om pensionsretigheder, at beskæftigelsesministeren havde trukket sit ønske om forhandlingsoplæg tilbage.

Med hensyn til dagsordenens punkt 17 om arbejdsmiljødirektiver var der ikke konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet ingen havde ytret sig imod det.

Punkt 6. Samråd med integrationsministeren om samrådsspørgsmål A vedrørende EU's migrations- og indvandringspolitik

Alm. del (06) – samrådsspørgsmål A (vedlagt)

Samrådet blev taget af dagsordenen på grund af det fremskredne tidspunkt. Samrådet ventes behandlet den 9. februar 2007.